

Postgebühr im
Abonnement
poštnina plača
na v gotovini.

B
O
O
G
O
S
L
U
B

Junij - Julij
1944



Sv. Janez Krstnik. Sicilijanski alabastrov kip iz sreda 18. stoletja. Uršulinke, Ljubljana.

DOBRE KNJIGE

»Apostolstvo molitve ali Zveza Srca Jezusovega« je knjižica, ki jo je spisal p. Jakob Žibert, in je 17. zvezek Glasnikove knjižnice. Vsi čutimo in skušamo, da je satan danes dobil izredno veliko moč nad dušami, ki jih v množicah pogublja dušno in telesno. Greh je zavzel velikiški obseg — kazni, ki jih moramo trpeti zanj, nam pričajo o tem. Proti povodnji greha je treba napraviti jez božjega usmiljenja in milosti božje. Greha ne moremo premagati samo z naravnimi sredstvi, ker je njegov izvor satan, ki je nadčloveška sila. Proti nadčloveški sili moramo postaviti samo nadčloveško protisilo. In to je Bog in njegova milost. To pa dobimo predvsem z molitvijo, in sicer prav z organizirano molitvijo, kakor je tudi greh organiziran. To organizacijo molitve nam nudi Apostolstvo molitve. Pričujoča knjižica nam to zvezo molitve na drobno razlaga in utemeljuje. V prvem delu do 96. strani pojasnjuje pisatelj načelno v posameznih sestavkih potrebnost, važnost, uspešnost, lastnosti in način naših zadostilnih molitev za spreobrnjenje grešnikov; v drugem delu do strani 135. pa podaja in pojasnjuje pravila Apostolstva molitve. Ob koncu knjižice je še okrožnica Pija XI. o zadoščevanju presv. Srcu Jezusovemu. Zavedajmo se, da v današnjih dušnih in telesnih stiskah še vedno premalo molimo, da premnogokrat slabo in napačno molimo. Zato je potrebno, da svoje molitve za spreobrnjenje grešnikov in razširjenje božjega kraljestva pomnožimo, zboljšamo in zlasti — organiziramo. Ta knjižica nas ne bo o tem samo prepričala, temveč tudi navdušila ter nas poučila, kako naj molimo, da bo naša apostolska molitev res dobra in uspešna. Knjižica stane vezana 25 lir, broširana pa 14 lir.

Jezus, moj prijatelj. Obiski najsvetejšega. Prevedel Janez Pucelj. Drobna knjižica hoče predvsem otrokom, šolskim in odrasčujočim, nuditi pomoč za kratke in pri-

srčne obiske najsvetejšega Zakramenta. Vsak obisk ima dva glavna dela: Jezus ti govori in Reci Jezusu. V prvem delu kaže obiskovalcu na svoj zvišeni zgled, naj svojo ljubezen in dobroto, v drugem delu pove obiskovalec Jezusu v tabernaklju svoje težave in sklepe. Tako je otroku in dijaku, ki si pogosto pred tabernakljem ne zna prav nič pomagati in mu je morda prav zato tak obisk kar neprijeten, olajšano, kako naj ne samo lahko in prijetno, temveč tudi kolikor mogoče koristno opravi obisk pred Najsvetejšim. Knjižica obsega trideset obiskov na 95 straneh ter ima žepno obliko, da jo imaš lahko vedno s seboj in mimogrede stopiš za kakšnih pet minut v cerkev ter poklekneš pred tabernakelj. Stane pa broširana 15 lir, kartonirana 30 lir ter se dobi v Ljudski knjigarni. Naj starši radi omislijo to knjižico svojim otrokom ter jih navajajo na pogosten obisk Najsvetejšega.

Krvavi cvet. Da nimamo svetniških oseb v večnosti — četudi ne še cerkveno povišanih do časti oltarja, — nam Slovencem ne more nihče očitati. Kdor prebere v salezijanski knjižici št. 249 do 250 (»Krvavi cvet«), ki govori o življenju in apostolskem delovanju vzorne, svetniške učiteljice gđe. Marije Nartnikove, ki je bila kakor angel varuh soseske v Rožnem dolu pri Semiču, mora vzklikniti: To je pa bila res junaška, občudovanja vredna vzgojiteljica! Tudi župnik, ki je blagoslovil v gozdu izkopane telesne ostanke te blage učiteljice, je poudaril: »Če smo kdaj, bomo danes gotovo pokopali svetnico. Za Kristusa, zaradi Kristusa in zaradi zvestega življenja po njegovih naukih in zapovedih je bila mučena in umorjena.« In kdo je brezvestni rabelj, ki je storil to vnebovpajoče hudodelstvo? — Slovenski komunisti.

Čisto in blago srce te mučenke tudi do teh nesrečnih ljudi ni imelo drugega

kot prošnje, ki je dan pred smrtjo priklopila iz njenih ust: »Že zdaj molim za tiste, ki me bodo končali.«

»Dobri pastir«. Pod tem naslovom je izdal dr. Fr. Kimovec tri skladbe za mešani zbor. Prva je posvečena »Dobremu pastirju«, po melodiji in harmonizaciji preprosta in lahko pevna skladba, ki jo poživi menjavaanje eno-, dvo- in četverglasja. Če bo od 14 do 18. takta pel samo dvo-glasen moški zbor, bo pesem še bolj živa. Druga pesem je litanjski odpev v čast svetim Trem kraljem, česar do sedaj še nismo imeli. Tretja skladba za praznik Vnebohoda je krepka in učinkovita brez kakih težkoč. Vse tri skladbe so natisnjene na enem listu, ki stane 2.50 liri, pri skladatelju 2 liri.

Marija Pomagaj in trije odpevi k »Mariji Pomagaj«. Zložil Fr. Kimovec. Na novo šestkitično besedilo, ki ga je spesnila s. Valtruda Levec, je skladatelj zložil preprosto, lepo pevno skladbo za mešani zbor. Vsak, tudi šibek in manj izvežban zbor jo bo zmogel z lahkoto. — Odpevi so zloženi v običajnem slogu drugih odpevov ter za ljudsko petje zelo uporabni in učinkoviti. Besedilo je novo ter se nanaša predvsem na brezjansko Marijo Pomagaj. — Vse štiri skladbe so tiskane na enem listu, ki stane v knjigarni 2.50 liri, pri skladatelju pa 2 liri.

Zahvala. V razburljivem želodčnem bolehanju sem mimo naravnih sredstev iskal pomoči pri Brezmadežni, sv. Antonu P., sv. Jožefu in sicer tako, naj s svojim vplivom pritisnejo na našega svetniškega škofa Friderika Baraga, da izkaže svojo moč kot priprošnjik pri Bogu. Sklicevanje na to, da sem že marsikaj zapisal v ta namen, da bi se z uslišanji pospešil Baragov svetniški proces, ni bilo prezrto. — Kmalu nato so neprijetne boleti prenehale. Po pravici pripisujem ta uspeh posredovanju našega bodočega »sv. Baraga«. — Objavljam, ker sem dal besedo. — A. C.



V najsvetejši hostiji

*Zgodnjih juter sladka misel,
ki vso dušo mi prevzame:
V najsvetejši hostiji
dobri Jezus misli name.*

*Dan prihaja, poln trpljenja,
mučno lega križ na rame:
V najsvetejši hostiji
Jezus ve in gleda name.*

*Strma pota, temne steze,
zvezd nobena se ne vname:
V najsvetejši hostiji
blagi Jezus moli zame.*

*Pride sonce, pride sreča,
očasih tudi žarek zame:
Jezus v sveti hostiji
sam ga je napeljal name.*

*V temni noči zemlja nema
nima več spominov zame:
V najsvetejši hostiji
samo Jezus čaka name.*

M. Elizabeta, O. S. U.



Protestantski zgodovinar Ruville, ki se je pred vojsko vrnil v katoliško Cerkev, pripoveduje v knjigi: Nazaj k sveti Cerkvi, kaj je občutil, ko je prikrat v kat. Cerkvi pristopil k sv. obhajilu. Pravi, da je občutil v svoji duši takšno čustvo veselja, toliko sreče, da se ne da dopovedati. Ko bi ne bilo za katoliško Cerkev nobenega drugega dokaza, pravi, bi mi bilo to veselje, ta sreča, ki sem jo okusil pri sv. obhajilu, zadosten dokaz za resničnost katoliškega krščanstva.

Napisal je tudi posebno razpravo z naslovom: Hrana katoliške Cerkve (Nährkraft der katholischen Kirche), kjer piše med drugim: »Milostni darovi najsvetejšega zakramenta nudijo duši nepopisen duhovni užitek ter obenem krepijo vse človekovo versko živeljenje. To more doživeti vsakdo, ki veruje, da je v tem zakramentu resnično telo in kri Jezusa Kristusa, in ki sledi ponižno cerkvenim predpisom. Te milosti se uveljavljajo kot resnična v duši delujoča hrana in nudijo tudi najbolj preprostemu poroštvu vere, da, najbolj preprostemu najprej, ker je najlažje sposoben, da spolni pogoje, ki so potrebni za te milosti. Prav zato moramo vedeti, da je postavitel najsvetejšega zakramenta dejanje najgloblje božje modrosti in največje božje ljubezni. S čim namreč more kristjan bolj zavarovati, utrditi in okrepiti svoje versko prepričanje? Dokler je človek deležen one sladkosti, ki jo nudi zakrament sv. R. T., toliko časa mora neizpodbitno verovati vse nauke, ki so v zvezi s to skrivnostjo.«

In res! Zakrament sv. R. T. je vir tolažbe in veselja. Človeštvo je od nekdaj hrepenelo po združenju z Bogom. To hrepenenje so izražali zlasti z daritvami. Vse daritve je nekako prepajalo hrepenenje po zedinjenju z Bogom, zato so od darovanih živali sebi jemali delež, češ da jih bo delež tega, kar je Bogu darovano in posvečeno, nekako z Bogom zedinil.

Česar pa ni moglo doseči človeštvo samo od sebe, to mu je omogočil Jezus. S svojo daritvijo na križu in z daritvijo svete maše je dobesedno uresničil človekovo hrepenenje po Bogu. Od daritve svete maše dobivamo delež tudi mi in ta delež je res Bog sam — Jezus Bog in človek. Kajti sveto obhajilo ni drugega kakor delež od daritve sv. maše in v sv. obhajilu — kakor vemo in verujemo — prejemamo Jezusa Boga-človeka, Jezusa, pravega, živega Boga. Zato se res z Bogom združujemo in zedinjujemo in tako nam je sveto obhajilo v resnici tudi vir obilne tolažbe in veselja. Po pravici je zapisal nemški pesnik Lessing ob neki priliki, da je katoliški duhovnik, ki veruje, kar ga uči njegova vera, najsrečnejši človek na zemlji. Prav to pa velja tudi za vsakega vernika, ki veruje v skrivnost sv. Rešnjega Telesa in s to vero in zaupanjem zauživa v svetem obhajilu Kristusa samega.

Če že čista vest podeljuje človeku mir, ki presega vse misli, če je že vera v Boga in previdnost božjo za človeka nad vse osrečujoča, če že napolnjuje naše duše z veliko sladkostjo prepričanje, da smo ustvarjeni za večno srečo pri Bogu, če nas dostikrat osrečuje že navadna molitev in zavest, da smo v posvečujoči milosti božji — kako nas osrečuje šele vera, da v svetem obhajilu prejemamo v resnici Jezusa, svojega Boga.

Jezus je sladkost angelov, v sv. obhajilu je tudi naša sladkost. Res, da imamo to sladkost navadno le v veri, to se pravi, mi verujemo, da je v sv. hostiji res Jezus pričujoč, da s sv. hostijo prejmemo Jezusa v svoje srce. Mi verujemo, da je Jezus sladkost angelov in svetnikov v nebesih, da bo kdaj tudi naša sladkost. A že ta vera sama nas močno osrečuje. K temu ali onemu svetnemu mogotcu ne smemo in ne moremo priti po svoji mili volji, h Gospodu nebes in zemlje se pa smemo približati vsak dan, ne samo s tem namenom, da mu potožimo svoje skrbi



Cebelj: Češčenje sv. Rešnjega Telesa. Narodna galerija v Ljubljani.

in težave, marveč tudi zato, da njega samega prejmemo v svoje srce. O veseli moramo biti že te tako tolažilne, tako lepe, tako čudovite vere. V sv. Eucharistiji je res Emanuel — Bog z nami.

Pa ne samo to. Jezus nam v sv. obhajilu deli posebno milost tolažbe in duhovnega veselja. To spričuje sv. Cerkev, ko moli: »Kruh iz nebes si jim podelil, ki ima vso sladkost v sebi.« V tem smislu soglaša s sveto Cerkvijo sveti Ciprijan, rekoč: »Kruh angelski, ki hrani v sebi vso sladkost, nudi vsem, ki ga vredno in pobožno prejemajo, zaželeni okus — okus, ki presega vse čutne užitke, vsako zemeljsko veselje.« In trditvi Cerkve in sv. Ciprijana se pridružuje veliki bogoslovni učitelj sv. Tomaž Akvinski z besedami: »Ta zakrament je duhovni obed, ki prinaša radost in veselje; vendar pa more prostovoljna raztresenost in mali grehi povzročiti, da duša ne postane deležna te sladkosti.«

Zares! Če se bomo bolj in bolj vživeli v Jezusovo resnično pričujočnost v sv. obhajilu, če bomo z večjo in večjo ljubeznijo ljubili Jezusa, bomo tudi mi bolj in bolj čutili, zares čutili, da ima sv. obhajilo vso sladkost v sebi. To nam spričujejo zgledi nedolžnih otrok — zlasti prvoobhajancev, zgledi svetnikov in novokrščenec posebej v misijonskih krajih, gorečih duhovnikov, zlasti pa še žoljenje vseh globoko vernih, preprostih duš.

V čem obstoji pobožnost Srca Jezusovega

Znane so kraške reke — ponikvarice. Ne daleč tečejo globoko pod zemljo, se zopet prikažejo in zopet izginejo, dokler ne udarijo s polnostjo vodá na dan. Tem rekam so podobne tudi nekatere resnice svete vere. Njih jedro je obseženo v božjem razodetju (Sveto pismo in ustno izročilo), minejo pa stoletja, preden stopi resnica pod vodstvom nezmotljivega cerkvenega učenitstva na dan. In tako je tudi s pobožnostjo Srca Jezusovega, ki nam kaže tekom stoletij tri stopnje razvoja.

V prvih stoletjih krščanstva polagajo cerkveni očetje važnost predvsem na to, da je bilo Srce Jezusovo s sulico odprto, z drugo besedo ranjeno. Kri in voda, ki je pritekla iz ranjenega Srca Jezusovega, jih je pa spominjala predvsem milosti, ki jih verniki prejemajo po svetih zakramentih. V tem smislu razlaga sv. Avguštin evangelistove besede: Eden izmed vojakov je s sulico odprl njegovo stran in takoj je pritekla kri in voda (Jan. 19, 34), ko piše: »Važna je ta beseda evangelistova. Ne pravi: njegovo stran je prebodel, ranil in podobno, ampak odprl je njegovo stran, od koder so pritekli zakramenti svete Cerkve, brez katerih ne moremo priti v ono življenje, ki je res življenje. Kri, ki je bila pri tem prelita, je bila prelita v odpusčenje grehov, voda pa nudi kelih zveličanja in je prav tako kopel kakor tudi pijača (zveličanja).« Podobno smatra tudi sv. Janez Krizostom kri in vodo, ki je pritekla iz Jezusovega Srca, kot studenec, iz katerega je pritekla Cerkev s svojimi zakramenti.

V naslednjih stoletjih — zlasti od 13. stoletja dalje — pa je začela pobožnim dušam ob pogledu na odprto Srce Jezusovo stopati pred oči predvsem nepopisna ljubezen Jezusa Kristusa do ljudi. Bolj živo kot daru se zavedajo darovalca, dodeljene milosti stopajo v ozadje, na njih mesto pa stopa človeško — božja ljubezen Srca Jezusovega, ki tirja tudi od ljudi sočutno ljubezen. To naziranje najdemo v spisih sv. Bernarda, sv. Bonaven-

ture, sv. Tomaža Akvinskega in zlasti v knjigi sv. Jederti z naslovom: Poslanec božje ljubezni.

Svoj višek pa je dosegla pobožnost Srca Jezusovega ob času sv. Marjete Alakok. K spominu na milosti in ljubezen, ki jih razodeva prebodelo Srce Jezusovo, so človeška srca postala pozorna tudi na trpljenje Jezusovo in v zvezi s tem na pravni značaj češčenja Srca Jezusovega.

Skrivnostno Kristusovo trpljenje je globoko pojasnil sv. Avguštin: »Kristus je trpel, ker je moral trpeti; meri njegovega trpljenja nič več ne manjka. Trpljenje v Glavi je torej že dopolnjeno, preostaja pa še Kristusovo trpljenje v udih.« To misel navaja tudi papež Pij XI. v okrožnici o Srcu Jezusovem (l. 1928), jo združuje s češčenjem presvete Srca in nadaljuje: »V preganjanju svete Cerkve je preganjana in trpinčena sama božja glava Cerkve. Kristus, ki še trpi v svojem skrivnostnem telesu, nas torej po vsej pravici želi imeti za tovariše svojega zadoščenja. Isto zahteva naša tesna zveza s Kristusom; ker smo namreč telo Kristusovo in njegovi udje, je potrebno, da udje trpe vse, kar trpi glava.«

V tem sočutnem zadoščenju je bistvo pobožnosti Srca Jezusovega; to je glavni namen prvih petkov vsakega meseca in posebej praznika Srca Jezusovega. V tem duhu je bila pobožnost Srca Jezusovega razodeta sv. Marjeti Alakok. Iz izjav in pisem te ponižne svetnice kar kipi čudovita radost trpljenja in križa. V radosti zadoštilnega trpljenja, ki ga navdihuje Srce Jezusovo, pa je tudi čudovita moč te pobožnosti za pridobivanje neumrljivih duš in za spreobračanje zakrknjenih grešnikov. V trpljenju in žrtvah za reševanje duš in za Cerkev pa postajamo tudi najbolj podobni Kristusu, ki je s trpljenjem in bolečinami odrešil svet in s svojo krvjo ustanovil Cerkev. To misel močno naglaša tudi sedanji sveti oče Pij XII. v okrožnici: Skrivnostno telo Jezusa Kristusa, ko piše: »V vseh ča-



Janez Šubic: Naša ljuba Gospa presv. Srca (1827). Javorje nad Škofjo Loko.

sih je bilo za rešitev duš potrebno združevati svoje bolečine s trpljenjem božjega Odrešenika. Posebno pa naj bo to dolžnost vsem danes, ko skoraj po vsem svetu divja strašni vojni požar in povzroča toliko smrti, toliko bede, toliko bridkosti. Enako naj bo danes še posebna dolžnost vsem, da se vzdržujejo strasti, zapeljivosti tega sveta ter razbrzdanih telesnih slasti, pa tudi tistih ničevih in ničemurnih zemelj-

skih reči, ki nič ne pomagajo ne za vzgojo in rast krščanskega duha, ne za nebesa.»

Isti duh radovoljne in vedre žrtve prešinja tudi prebujajočo se pobožnost k Marijinemu Srcu. Trem nedolžnim otrokom v Fatimi je Marija naročila: »Molite — darujte žrtve za grešnike! Mislite na to, da se veliko, zelo veliko duš pogrezne v peklensko pogubljenje, ker ni nikogar, ki bi se zanje žrtvoval.« V tem duhu naj se po vsem svetu razširi češčenje Marijinega Srca. (Glej: Dr. Franc Grivec: Skrivnostno telo Jezusa Kristusa, v Ljubljani 1944.)

Delajmo pokoro s sv. mašo!

Po naročilu našega prevzvišenega nadpastirja naj bi v smislu okrožnice sv. očeta Pija XI.: O molitvi in pokori, posvetili zlasti letos vso osmino praznika Srca Jezusovega pokori in javnim molitvam. Posebej naj bi se v tej osmini po možnosti vsak dan udeležili svete maše. Zakaj nič ne more »božjega veličastva bolj potolažiti ter nas z njim spraviti kakor evharistična daritev, s katero se Odrešenik človeškega rodu na vsakem kraju posvečuje in se daruje... čisti dar«. Božja daritev, ki se opravlja pri sv. maši in ki je v njej po nauku tridentinskega zbora navzoč in se nekrvavo daruje isti Kristus, ki se je na oltarju križa enkrat daroval krvavo, ni samo čistilna in zahvalna, ampak tudi v resnici zadostilna daritev za žive in mrtve.

Saj nam zadostilni značaj evharistične daritve kaj lepo ponazoruje mašni obred z besedami in mašnikovimi kretinjami. Tako v začetku moli mašnik glo-

boko sklonjen očitno spoved in priznava svoj greh, strežnik pa grehe ljudstva: Moja krivda, moja krivda, moja velika krivda! — In kmalu potem zakliče devetkratni: Gospod, usmili se! Kristus, usmili se! Gospod, usmili se! — Pri darovanju kruha moli mašnik pomenljive besede: »Sprejmi, sveti Oče, vsemogočni večni Bog, ta brezmadežni dar, ki ga pri našam jaz, tvoj nevredni služabnik, tebi, svojemu živemu in pravemu Bogu, za svoje brezštevne grehe, žalitve in malomarnosti in za vse okrog stoječe, pa tudi za vse verne kristjane, žive in umrle, da bo meni in njim v zveličanje in večno življenje.« In ko povzdigne mašnik pravno žrtev in pokaže Očetu petere rane in prebodeno stran njegovega Sina, ali ne bo dobri Oče izbrisal in odpravil pisma s postavo zoper nas? (Kol 2, 14.)

Sveta maša je torej pravna daritev. In prav ob tej resnici nam še posebno živo stopa pred oči druga velika resnica, na katero nas je opozoril posebej sedanjí poglavar svete Cerkve Pij XII. v svoji okrožnici: Skrivnostno Telo Jezusa Kristusa, namreč resnica: da je Cerkev res skrivnostno Kristusovo telo, da v Cerkvi živi in deluje Kristus. »Kristus Gospod je namreč hotel,« tako piše sv. oče v okrožnici, »da naj se ta čudovita, nikoli dovolj hvaljena zveza, ki nas združuje med seboj in z našo božjo Glavo, vernikom na poseben način razodenepo evharistični daritvi. Kajti v njej služabniki bogoslužjane zastopajo le našega Zveličarja, marveč tudi vse mi-



*Slavite, angeli! Julij Quaglio.
Ljubljanska stolnica.*

stično telo in posamezne vernike. Prav tako v tej daritvi verniki sami podajajo nebeškemu Očetu brezmadežno Jagnje, na oltarju pričujoče le po duhovnikovi besedi. Prinašajo ga, združeni v skupnih molitvah in prošnjah, po rokah istega mašnika kot najprijetnejšo hvalno in spravno žrtev za potrebe vse Cerkve. — In kakor je božji Odrešenik, umirajoč na križu, samega sebe kot glavo vsega človeškega rodu daroval večnemu Očetu, tako tudi v tej čisti daritvi daruje nebeškemu Očetu ne le samega sebe kot glavo Cerkve, ampak v sebi tudi svoje mistične ude. Saj (umirajoč na križu in oltarju) vse, prav vse, tudi slabotnejše in bolne, z največjo ljubeznijo vklepa v svojem Srcu.

Iz teh besed je jasno, da je sveta maša daritev Kristusova, a obenem tudi daritev vernikov, mašnik pa je tisti, ki v imenu Cerkve zastopa Kristusa, z druge strani pa zastopa vse vernike.

Sveta maša je Kristusova daritev. Pri sv. maši se ne vrši nekaj novega, temveč se nadaljuje ona največja daritev svetovne zgodovine, ki je bila nekoč darovana na križu. Prav ista daritev, prav isti darovalec, prav isti daritveni dar, ista daritvena ljubezen, ista daritvena pokorščina, isto češčenje, ki neskončno prekaša češčenje in zadoščenje ljudi in angelov in presveto Trojico na popoln način proslavlja in ji na najpopolnejši način zadoščuje.

Sveta maša pa je obenem tudi daritev vernikov. Zveličar ne pride na oltar v podobi kruha in vina, da bi bil moljen in češčen; temveč da z nami vred opravi daritev. »Za nas je umrl,« piše sv. Peter (1 Pet 3, 18), in pri vsaki sv. maši stori, da postane ta daritev pred nami sedanjost, »da bi nas privedel

k Bogu.« On ni hotel le samega sebe prineesti v dar, temveč hotel je pritegniti in vključiti v svojo daritev vse odrešene. Ko spremeni v svetem spremenjenju po besedi duhovnikovi darove naših rok v svoje telo in kri, tedaj hoče, da bi bila daritev glave in daritev telesa (vernikov) prav ista daritev. Hoče, da bi bila njegova daritev tudi naša daritev in da bi z njegovim zadoščenjem za naše grehe zadobilo tudi naše zadoščenje spravi značaj pri Bogu.

In tako se po našem občestvu s Kristusom sadovi sv. maše naklanjajo kar najobilnejše ne samo vernim dušam v vicah, ki se v ognju očiščujejo človeških madežev, ampak tudi ljudem, ki še živijo na tem svetu, pa jih tolike in tako velike tesnobe in težave stiskajo od vseh strani, zlasti sedaj, in so zato potrebni božjega usmiljenja in božje pomoči.

Zato se zavedajmo, da z nobeno molitvijo ne moremo Bogu tako zadostovati, tako popolne pokore delati za svoje grehe in grehe drugih kot prav s sv. mašo. Ubogajmo torej svojega nadstirja ter pridno zlasti v osmini praznika presv. Srca Jezusovega hodimo k sv. maši in pri sv. maši vredno prejemajmo sv. obhajilo.



*Slavite, angeli! Julij Quaglio.
Ljubljanska stolnica.*

Sodelujmo s Cerkvijo

Mnogi katoličani mislijo in ravnaajo, kakor da bi bila katoliška Cerkev zgolj duhovniška družba. Dejansko pa so udje Kristusove Cerkve vsi krščeni verniki. Ud neha biti le tisti, ki zavrže edinstvo s papežem, in tisti, ki ga sveta Cerkev izobči. Tisti seveda, ki v smrtnem grehu živi, je pač še ud skrivnostnega telesa Jezusovega, toda mrtev ud, to je: ne živi več za nebesa.

In prav to resnico, da so tudi navadni verniki pravi udje Cerkve, močno naglašajo sedanji sv. oče v svoji preznameniti okrožnici »Skrivnostno Telo Jezusa Kristusa« z besedami: »... Trdno se moramo držati resnice, da so prvenstveni in pglavitni udje (Cerkve) tisti, ki imajo sveto oblast v tem telesu Cerkve, po njih se namreč po naročilu božjega Odrešenika do konca sveta nadaljuje Kristusova učeniška, kraljevska in duhovniška služba. Vendar pa cerkveni očetje, kadar hvalijo in naštevajo službe tega telesa, stopnje, poklice, stanove, sloje, opravila, nimajo pred očmi le tistih, ki so posvečeni po svetih redovih, ampak po vsej pravici tudi vse one, ki so se oklenili evangelijskih svetov (redovnike), bodisi da so se odločili za dejavno življenje med ljudmi, bodisi da žive skrito in v molku, bodisi da se po svojih posebnih pravilih trudijo za oboje; razen teh tudi take, ki sicer žive med svetom, pa se z veliko vnemo posvečujejo duhovnim ali telesnim delom, usmiljenja; slednjič tudi tiste, ki so zvezani v neomadeževanem zakonu. Celo posebej je treba omeniti, da zavzemajo v krščanski družbi častno, čeprav često skrito mesto, zlasti v sedanjih razmerah, družinski očetje in matere, krstni botri in botre, posebej pa tisti svetni verniki (laiki), ki sodelujejo s cerkveno hierarhijo (duhovščino) pri širjenju kraljestva božjega Odrešenika...«

Iz te resnice, da so poleg duhovnikov tudi navadni kristjani pravi udje svete Cerkve, pa nujno sledi poleg drugih dolžnosti (da verujemo, kar uči, da po nje-

nih naukih živimo) posebej velika dolžnost, da Cerkev v njenem delu podpiramo, kar naglašajo sveti oče z besedami: »Zato želimo, da bi vsi, ki priznavajo Cerkev za mater, skrbno preudarili dolžnost sodelovanja z njo. Ne le duhovniki, služabniki svetih skrivnosti, in ne le tisti, ki so se Bogu posvetili v redovnem življenju, tudi drugi udje skrivnostnega telesa Jezusa Kristusa so dolžni, vsak po svojih močeh, vneto in pridno sodelovati za zidanje in rast telesa svete Cerkve.«

Podpora, ki so jo dolžni navadni verniki Cerkvi pri njenem delu, se pa mora kazati v dejanju, molitvah in žrtvah.

Na delo s Cerkvijo so poklicani poleg drugih zlasti člani Katoliške Akcije in verskih društev ter družinski očetje in matere. Papež namreč pravi: »Posebno pa želimo, da naj na to mislijo tisti, ki se vojskujejo v četah Katoliške akcije ter podpirajo škofo in duhovnike v apostolski službi: pa saj člani Katoliške akcije to res hvalevredno izvršujejo. Tega naj se zavedajo tudi tisti, ki v verskih društvih kot pomožne sile sodelujejo za isti cilj. Saj vsakdo vidi, da je v današnjih razmerah vneta delavnost vseh teh velikega pomena in silno važna. Tu pa ne moremo molče preiti družinskih očetov in mater, ki jim je naš Zveličar zaupal najvažnejše ude svojega skrivnostnega telesa. Prav toplo in nujno jih torej zaradi ljubezni do Kristusa in Cerkve ročimo, da naj za njim izročene otročiče kar najvestneje skrbe in jih varujejo vsakovrstnih zank, v katere se danes tako lahko zapletejo.«

Brez izjeme vsi verniki pa naj kažejo svojo pripadnost in ljubezen do Cerkve z molitvami in žrtvami za njene velike naloge. Saj nadaljuje okrožnica: »Na poseben način je naš Odrešenik svojo plamenečo ljubezen do Cerkve pokazal s pobožnimi prošnjami,

s katerimi se je zanjo obračal k nebeškemu Očetu.« — Zato pa sveti oče ponovno spodbuja vse vernike, ki goreče ljubijo Cerkev, naj po Odrešenikovem zgledu stanovitno molijo za njene velike namene. Izrecno še posebej priporoča v okrožnici molitev: za misijone, za zedinjenje ločenih kristjanov, za vse, ki še niso udje katoliške Cerkve, in prav posebno še za vse tiste, ki vodijo ljudstva in morejo s svojim vnanjim varstvom Cerkvi pomagati.«

Z molitvijo pa naj združujejo vsi verniki za uresničenje velikih namenov, ki jih ima sveta Cerkev, tudi žrtve. »V vseh časih,« tako govori zopet sv. oče v omenjeni okrožnici, »v vseh časih je bilo za rešitev duš potrebno združevati svoje bolečine s trpljenjem božjega Odrešenika. Posebno pa naj bo to dolžnost vsem danes, ko skoraj po vsem svetu divja strašni vojni požar in povzroča toliko smrti, toliko bede, toliko bridkosti. Enako naj bo danes še posebna dolžnost vseh, da se vzdržujejo strasti zapeljivosti tega sveta ter razbrzdanih telesnih slasti, pa tudi tistih ničevih in ničemurnih reči, ki nič ne pomagajo ne za vzgojo in rast krščanskega duha, ne za nebesa. Tem bolj pa si v srca vtisnimo resnóbne besede nesmrtnega sv. Leona Velikega, ki zatrjuje, da smo po krstu postali meso Križanega, in pa tisto prelepo molitev sv. Ambroža: »Nosi me, Kristus, na križu, ki je blodečim rešenje, edini po-



*Slavite, angeli! Julij Quaglio.
Ljubljanska stolnica.*

koj utrujenim, v katerem edinem bodo živeli vsi, ki umirajo.«

In prav v duhu sočutnega in zadoščujočega trpljenja skušajmo nositi svoje vsakdanje križe posebno v mesecu juniju, ki je posebej določen, da zadoščujemo žaljenemu Jezusovemu in s tem tudi brezmadežnemu Srcu Marijinemu!

»Spoznati moramo in priznati, da je ta strašna burna stiska, ki je večji del naše črede pokončala in jo do danes pokončava, prišla zaradi naših grehov, ker ne hodimo po Gospodovi poti in ne držimo nebeških zapovedi, nam v zveličanje danih. Naš Gospod je spolnjeval Očetovo voljo, mi pa ne spolnjujemo božje volje, marveč se pehamo za bogastvom in dobičkom, se vdajamo ošabnosti, se venomer prepiramo in grajamo, zanemarjamo preprostost in vero, se odpovedujemo svetu zgolj z besedami, ne z dejanji, smo samoljubni in nikomur ljubi. Tepeni smo, kakor zaslužimo.«

(Sv. Ciprijan.)

MARIJA IN DUHOVNIK

Meseca junij in julij sta tisti čas, ko je bilo v naši škofiji vsaj do zadnjih let posvečenih največ še sedaj živih duhovnikov.

Ker pa se med nami na eni strani vedno bolj pogloblja sovraštvo zoper duhovniški stan, na drugi strani pa narašča — zlasti po posvečanju družin brezmadežnemu Srcu Marijinemu — Marijino češčenje, je morda primerno, da se z nekaj misli tudi v »Bogoljubu« spomnimo, v kako tesni zvezi sta katoliški duhovnik in Marija. Nam vsem pa naj bi bile te misli povod, da zlasti današnje dni radi priporočamo duhovnike Marijinemu varstvu.

1. Marija in duhovnik sta v tesni zvezi med seboj že zato, ker se moramo tako rekoč Mariji zahvaliti, da imamo duhovniški stan. — Katoliško duhovništvo je nadaljevanje Kristusovega učlovečenja. S tem namreč, da je »božja Beseda meso postala« in bila rojena iz Marije, je Kristus postal veliki duhovnik. Kakor je torej gotovo, da bi brez Matere božje ne imeli učlovečenega božjega Sina Jezusa, tako gotovo je tudi, da bi brez Marije ne imeli Kristusa duhovnika. Vsak katoliški duhovnik pa je po svojem neizbrisnem mašniškem znamenju deležen Kristusovega duhovništva. Od tod je jasno, da se imamo Marijinemu privoljenju, ki ga je dala Bogu po angelu Gabrijelu: »Zgodi se mi po tvoji besedi« (Luk 1, 38), zahvaliti za katoliško mašništvo. — Kako nazorno nam stopa ta resnica pred oči vprav pri daritvi sverte maše. Samo pet besedi je spregovorila Mati božja pri učlovečenju Sina božjega in prišel je Kristus — duhovnik iz nebes na svet. Podobno spregovori mašnik pri sveti maši besede: »To je moje telo« in na te besede pride iz nebes na oltar zopet Kristus-duhovnik. Po Mariji in duhovniku prihaja Kristus-duhovnik na svet.

Kakor pa se imamo na splošno Mariji zahvaliti za duhovniški stan, tako se

mora še posebej vsak posamezni duhovnik Mariji zahvaljevati za svoj poklic. Zakaj Marija je srednica vseh milosti — ena največjih milosti pa je ta, da kdo postane in ostane dober duhovnik.

2. Marija in katoliški duhovnik sta dalje v tesni zvezi med seboj, ker obstoji med njima velika podobnost z ozirom na Boga. — Kdo je bil bliže Bogu kot ravno Marija? Saj jo imenujemo in je v resnici tudi: Mati božja. O, kolika vzvišenost! Lepo besedo je izustil pobožen mož: »Nič ni tebi enakega, o Gospa, nič se ne more primerjati s teboj. Nad teboj je samo Bog, a pod teboj vse, kar ni Bog.« In Marija sama govori: »Velike reči mi je storil On, ki je mogočen in je njegovo ime sveto« (Luk 1, 19). — In če obrnemo pri tem svoj duhovni pogled na duhovnika? Njegovo veličino in čast in naloge označuje apostol narodov kratko in jedrnat z besedami: »Tako nas imej vsakdo za služabnike Kristusove in oskrbnike božjih skrivnosti« (1 Kor 4, 1). Duhovnik se sicer po prelepih besedah istega svetega Pavla »jemlje izmed ljudi in postavlja za ljudi v tem, kar se nanaša na Boga« (Hebr 5, 1), toda njegova služba ni za človeške in minljive reči, čeprav so dragocene in hvalevredne, marveč za božje in večne. Za reči, ki jih ljudje iz nevednosti kaj lahko zaničujejo in zasmehujejo, ki pa vendar zahtevajo zase prvo mesto v zasebnem in javnem življenju.

3. Med Marijo in katoliškim duhovnikom obstoji tesna zveza tudi zato, ker duhovnik tako zelo potrebuje Marijine pomoči za svoje zasebno življenje kakor za svoje javno delovanje. — Večkrat slišimo, da je duhovnik: alter Christus, to je: drugi Kristus. In res! Duhovnik se mora kolikor mogoče bližati popolnosti Tistega, čigar zastopnik je. S svetim življenjem in s svetimi deli naj postane vsak dan Bogu prijetnejši. Bog namreč

bolj ceni in ljubi krepost kot sladki vonj kadila in sijaj svetišč in oltarjev. »Ker so duhovniki sredniki med Bogom in ljudstvom,« pravi sv. Tomaž, »se morajo odlikovati pred Bogom z dobro vestjo, pred ljudmi pa z dobrim imenom.« Za tako življenje pa potrebuje tudi duhovnik milosti in vzora. Prav to mu pa daje Marija kot »srednica milosti« in najlepši vzor vseh kreposti.

Duhovnik pa naj ne bo samo zase »drugi Kristus«, ampak predvsem tudi za vernike. Kakor je Marija zlati most, po katerem je Kristus prišel na svet, tako naj bi bil tudi duhovnik zlati most, po katerem prihaja Kristus v srca in življenje vernikov. Da! V tem pomenu je duhovnik v resnici »drugi Kristus«. Saj je njegov namestnik, ker je Kristus rekel: »Kakor je Oče mene poslal, tudi jaz vas pošljem« (Jan 20, 21), in na isti način kot njegov Učenik poje »slavo Bogu na višavah« in priporoča »mir ljudem, ki so Bogu po volji« (Luk 2, 14). Za tako delovanje pa zopet potrebuje obilne milosti, ki mu jih naklanja po svojem posredovanju Ona, ki je »pribezališče grešnikov, zdravje bolnikov, tolažnica žalostnih, pomoč kristjanov«.

4. Katoliški duhovnik in Marija sta v tesni zvezi med seboj tudi po časti, ki jo skazujejo Mariji in duhovniškemu stanu vsi dobri verniki, podobna pa tudi po sovraštvu od strani vseh Kristusovih sovražnikov. Ni ga bitja — izvzemši božjega Sina — ki bi ga verni katoličani tako visoko cenili, spoštovali, ljubili in častili, kot je ravno Mati božja; ni ga pa tudi bitja, ki bi ga satan in njegovi



Sv. Peter in Jakob. Novo odkrita freska iz 18. stol. Trata pri Poljanah.

privrženci tako sovražili, kot je zopet Marija. Prav isto pa je tudi z duhovniki in duhovniškim stanom. Kako ljubi verno ljudstvo svoje duhovnike, to se neštetokrat pokaže ob novih mašah in mašniških jubilejih in posebej še pri pogrebu dobrih duhovnikov. Kako zelo pa Bogu odtujeni svet tudi sovraži duhovnike, o tem nam glasno izpričujejo dogodki sedanjih dni, ko se dogaja, da duhovniki umirajo zopet mučeniške smrti. In prav v teh časih je dolžnost vseh dobrih vernikov, da še posebno priporočajo duhovnike varstvu Matere božje.

Nikdar ne bodo stiske, pa če bi še narasle, tako velike, da bi nam vzele zaupanje do brezmadežnega Marijinega Srca. Vztrajali bomo, dokler dobrotljivi Bog v svoji neskončni modrosti ne doseže namena, ki ga ima v preskušnjah, ki nam jih pošilja... Poglavitna naša skrb bodi, da ohranimo dva dragocena zaklada: vero in narodnost, ki sta v resni nevarnosti, če imamo pred očmi satansko početje komunističnih izkoreninjenecv, pokončevalcev vere, verskega življenja in slovenske narodne zavesti.

(Iz govora prevzv. g. škofa dr. Rožmana pri šmarnicah 1. maja 1944.)

Krščanska mati in duhovniški poklici

Hvala Bogu! moramo reči, točasno v ljubljanski škofiji ne manjka duhovniških poklicev. Kako pa bo čez deset, dvajset let, ne vemo. Vemo pa, da so duhovniški poklici zelo, zelo odvisni od naših mater. Če torej hočemo, da nam tudi v prihodnje ne zmanjka duhovnikov, je dolžnost naših mater, da one že sedaj storijo, kar pričakuje od njih Bog in Cerkev in potrebe vernikov.

Pa kaj naj stori mati, ki bi rada, da postane njen sin duhovnik?

1. Priprava za ta visoki cilj sega že v predzakonsko življenje.

Čisto in neomadeževano življenje do dneva, ko se sklene zakon, je redno predpogoj te zaželenosti milosti. Kajti vedno velja beseda Gospodova: »Mar bero grozdje s trnja ali smokve z osata?« — Tudi ni skoraj lepšega nagiba, da ta ali ona stopi v zakon, kot želja, da bi mogla enega izmed svojih otrok darovati Bogu. Tak nagib za zakonski stan je bil n. pr. merodajen materi sv. Alojzija, krepkosti mladenki Marti pl. Thana. — Se-

veda je treba imeti to željo tudi pri izbiri zakonskega druga. Kajti tudi oče je zlasti pri vzgoji sinov odločilen činitelj. Od tod pride, da more mladenka, ki se poroči z brezvernim ali npravstveno oporečnim ženinom, imeti prav malo upanja, da bo kateri njenih otrok kdaj duhovnik.

2. Pogoj za duhovniški poklic je dalje molitev. Pred očmi moramo imeti, da je duhovniški poklic svoboden dar božje dobrotljivosti. Nobena mati torej ne more v strogem pomenu besede zahtevati, da postane kateri njenih otrok duhovnik. Koliko je že bilo svetih žena, o katerih bi sodili, da so bile pač vredne, da bi postale matere duhovnikov, kakor n. pr. sv. Elizabeta, sv. Brigita, sv. Frančiška Rimska, sv. Frančiška Šantalska, in vendar niso bile deležne te milosti. Zakaj tu velja Kristusova beseda: »Niste vi mene izvolili, ampak jaz sem vas izvolil« (Jan 15, 16). Kar pa ne moremo v strogem pomenu besede zahtevati od Boga, to pa moremo izprositi z molitvijo. Tako je delala Ana, mati preroka Samuela. »Gospod nebesnih čet,« tako je molila, »če se ozreš na svojo služabnico in ji dodeliš moškega potomca, ga hočem za vse dni njegovega življenja posvetiti Gospodu« (1 Kralj 1, 11). Obenem pa moramo biti pripravljeni, da doprinesemo vse žrtve, ki so potrebne za vzgojo duhovnika.

3. Glavna naloga za vzgojo duhovniškega poklica pa se prične za mater po otrokovem rojstvu. Predvsem mora otroka, ki bi ga rada darovala Gospodu, navajati in privaditi: k molitvi in zatajevanju ter vzbuditi v njem spoštovanje do duhovskega stanu.

a) Duhovnik mora biti mož obilne molitve. Tak bo pa le tisti, ki je bil od mladega navajen, da je rad in



Julij Quaglio: Ljubezen do Boga.
Ljubljanska stolnica. 1703.

mного molil. Zato sega skrb matere, ki naj vzgoji duhovnika, v njegovo najnežnejšo dobo, da ga navaja k občevanju z Bogom. Zakaj prva vzgoja zareže v otrokovo dušo najgloblje vtise. Pa ne samo to, vse ozračje mora v hiši, iz katere naj izide bodoči dober duhovnik, biti tako rekoč prežeto z nadnaravnim, verskim duhom (skupna družinska molitev, vestno praznovanje Gospodovih dni, življenje s cerkvenim letom, nabožno berilo, krščanska sobna oprava: sveto razpelo, svetniške slike, hišni molek, kropilček z blagoslovljeno vodo, pogosten obisk sv. maše in sv. obhajila). Dve stvari sta še zlasti važni pri molitveni vzgoji otroka, o katerem slutimo in želimo, da postane duhovnik, to namreč: da že v domači hiši vzljubi Jezusa v svetem Rešnjem Telesu. S to ljubeznijo pa se mora združiti tudi prisrčna ljubezen do Matere božje.

b) Drugo, kar je neobhodno potrebno bodočemu duhovniku, je: duh od povedi in samopremačovanja. Duhovnik, ki bi ne imel te kreposti, ne bo samo zase, ampak tudi za druge nesrečen duhovnik. Zato proč z vsako mehkužnostjo pri sinu, ki naj postane duhovnik! — V zvezi s samopremačovanjem je seveda potrebno, da ostane bodoči duhovnik že kot otrok in mladenič čist in neomadeževan po duši in telesu. Zato ga je treba posebej od rane mladosti navajati k čistosti. Domača hiša mu ne sme v tem oziru dati nobene spotike, pač pa najlepši zgled.

c) Tretje, kar je potrebno za vzgojo bodočega duhovniškega poklica, je to, da vzbudimo v dečku in mladeniču, ki naj postane duhovnik, veliko spoštovanje do mašniškega stanu, nekaj tistega spoštovanja, ki so ga imeli velikani krščanskega duhovništva, kakor: sv. Janez Zlatoust, sv. Ambrozij, sv. Gregor Veliki, sv. Karel Boromejski, ki so kar trepetali ob zavesti velike odgovornosti duhovniške službe. Sicer pa se zdi, da tudi nasprotniki božji čutijo in upoštevajo čast, važnost in po-

men katoliškega duhovništva. Saj naperjajo proti njemu prve in najstrastnejše napade, dobro vedoč, kako tesno je Cerkev povezana z duhovniki. Najbolj zaigrizeni nasprotniki duhovništva so danes tisti, ki Boga črtijo ter se proti njemu borijo: to pa je duhovnikom v največjo čast ter jih dela vredne največjega spoštovanja.

Mati, ki upošteva te migljaje, lahko doživi srečo, da postane kateri njenih otrok duhovnik. Če pa se to ne zgodi kljub njeni želji in njenemu prizadevanju, pa naj se ponižno ukloni sklepom božje Previdnosti. V vsakem primeru pa naj bo njeno geslo: »Če postane moj sin duhovnik, naj bo svet duhovnik, če bi tak ne imel biti, je bolje, da ni.«

»Moj jezik izreka sedaj-le tehtne besede: Mo ž i n ž e n a ! (Pride bolezen, pride vojska, pride sila, ki povzroča začasno ločitev, nastane stiska, pomanjkanje ...) Zakonca spričujeta moč in globokost medsebojnih čustev na ta način, da sta zmožna drug do drugega iz ljubezni in obzirnosti sprejeti prisiljeno zdržnost. Vsaka žrtev, katero medsebojno prenašata, je nova vez, ki s poglobitvijo obojestranskega spoštovanja dvoje src tesneje spaja.«

T. Toth.



Julij Quaglio: Gorečnost za božjo službo. Ljubljanska stolnica. 1703.



REŠI SVOJO DUŠO



Popolno kesanje.

I. Kaj je popolno kesanje? Popolno kesanje je iz popolne ljubezni do Boga izvirajoče kesanje nad grehi.

Naš katekizem pravi: Kesanje je popolno, če se grešnik kesa, ker greh žali Boga, ki je neskončno popoln in vse ljubezni vr eden; ali če se kesa, ker je zaradi greha Jezus trpel in umrl.

Nepopoln (ali manj popoln) je pa kes, če grešnik svoj greh obžaluje zato, ker je z grehom zgubil nebesa in zaslužil božje kazni.

Z manj popolnim kesanjem dobi grešnik odpuščenje grehov, če obenem prejme tudi zakrament sv. pokore.

Samo naravno je kesanje takrat, kadar se kdo kesa samo iz naravnih nagibov, n. pr. zato, ker je zaradi grehov prišel v časno nesrečo. Umevno je, da zgolj naravno kesanje tudi pri spovedi ne zadostuje.

II. Kaj dosežemo s popolnim kesanjem? S popolnim kesanjem dosežemo odpuščenje tudi smrtnih grehov in sicer takoj, ko ga obudimo.

Od kod to vemo? To vemo:

1. Iz Sv. pisma. Jezus, Sin božji sam je rekel: »Ako me kdo ljubi, bo mojo besedo spolnjeval; in moj Oče ga bo ljubil in bova k njemu prišla in pri njem prebivala.« (Jan 14, 23.)

Sv. evangelist Luka opisuje, kako je Jezus vse grehe odpustil ženski, ki je bila v mestu grešnica, pa je prišla v hišo, kjer je bil božji Učenik v gosteh. Tam je s solzami močila Jezusu noge in jih brisala s svojimi lasmi. Učenik ji je rekel: »Odpuščeni so njeni mnogi grehi, ker je mnogo ljubila.« (Lk 7, 38-48.)

V pogledu na to uči cerkveni koncil trientski (14. seja, 4 pogl.): »Popolno kesanje opraviči človeka, še preden prejme zakrament svete pokore.«

2. Veliki bogoslovec sv. Tomaž pravi: »Zadostuje najmanjša mera popolnega kesanja, da ti takoj izbrise vsako krivdo greha.« (Mislino na desnega razbojnika!)

3. Ker izhaja popolno kesanje iz popolne ljubezni do Boga, se duša v tej ljubezni popolnoma z Bogom združi, t. j. postane otrok božji, ki v njem Sv. Duh prebiva.

III. Kdaj je treba obuditi popolno kesanje? Popolno kesanje je treba obuditi:

1. Kadar je kdo padel v nesrečo smrtnega greha.

Nikar ne pustimo, da bi nas težilo to najhujše in najnevarnejše breme do prihodnje spovedi, temveč skrbimo, da si čimprej pridobimo srečo posvečujoče milosti, ki so brez nje vsa naša dobra dela brez vrednosti za večno življenje.

2. V lastni smrtni nevarnosti, pa tudi ob smrtni postelji svojega bližnjega, zlasti če še ni prejel svetih zakramentov za umirajoče. Besede kesanja, ki jih pokladamo bolniku na jezik, ga bodo ganile in nagnile, da bo zaželel duhovnikovo pomoč. Umirajoči, ki veruje in upa v Boga, bo obudil z našo pomočjo popolno kesanje vsaj v srcu; če čuti, kar z besedo ali v duhu izgovarja, je rešen za večnost, če ne more prejeti svetih zakramentov.

Učeni kardinal Franzelin je imel navado reči: »Ko bi mogel, bi prepotoval vse dežele in bi o nobenem nauku večkrat ne pridigoval kot o popolnem kesanju.«

Vedeti je pa treba tole:

Četudi je kdo po storjenem grehu obudil popolno kesanje, se mora pa vendarle grehov pri prvi spovedi še obtožiti, da si je njegova duša vsled popolnega kesanja že očistila vsakega greha. Resnično popolno kesanje ima namreč v sebi tudi že sklep, vse storiti, kar je za odpuščenje grehov potrebno in zapovedano, torej opraviti sveto spoved, če bo to seveda še mogoče.

IV. Kako obudimo popolno kesanje?

Že kratek zdihljaj, če pride res iz ljubezni polnega srca, je znamenje popolnega kesanja. N. pr.: »Moj Bog, ljubim

te zavoljo tebe in nad vse. Obžalujem vse svoje grehe.« Ali pa:

»Moj Jezus, usmiljenje!«

V dokaz: Svetopisemski cestinar je šel opravičen iz templja, ker je pobožno in skesano zdihnil: »Bog, bodi milostljiv meni in ubogemu grešniku!«

Ce imamo čas, ne bo težko obuditi popolnega kesanja, ako vzamemo v roke podobo Križanega in se zamislimo v bridko trpljenje, ki ga je Jezus v neizmerni ljubezni prestal tudi za nas.

Za pomoč more biti tudi tu natisnjena slika umirajočega Zveličarja.

Zatópi se vanjo in zdihni prav presrčno:

»Moj Bog in moj Gospod! Ustvaril si me po svoji podobi. Odrešil si me v svoji neskončni ljubezni s svojo smrtjo na križu. Jaz sem te pa s svojimi grehi tolikokrat žalil. Kriv sem, da si moral svojo kri prelivati, da si bil tolikokrat ranjen in da si umrl v silnih mukah na križu. Obsojam svojo nehvaležnost in jo zavračam. Zato te pa zdaj tem bolj iskreno in nad vse ljubim. Iz ljubezni do tebe mi je resnično in v srcu žal, da sem tebe, svojega Gospoda in Boga, kdaj razžalil. Rajši hočem umreti, kakor da bi tebe še kdaj žalil s smrtnim grehom. O usmiljeni Jezus, prosim te, daj mi svojo pomoč. Amen.«

Moreš pa obuditi kesanje z besedami Katekizma; sestavljeno je pa tako, da preide od manj popolnega kesanja v popolno:



»Moj Bog! Žal mi je, da sem grešil. Žal mi je zato, ker sem z grehi zaslužil tvojo kazen; posebno pa mi je žal, ker sem razžalil tebe, ki si moj najboljši Oče in vse ljubezni vreden. Trdno sklenem, da te ne bom več žalil. Pomačaj mi po Gospodu našem Jezusu Kristusu. Amen.«

Molitveni nameni za junij in julij

Od 4. do 10. VI.:

Molimo, da bi pogosto prejemali sveto obhajilo.

Želja Kristusova in sv. Cerkve je, da bi pogosto prejemali sv. obhajilo. Bilo naj bi nam vsakdanja dušna hrana. Kakor potrebuje telo hrane, da ne oslabi in ne umre, tako tudi duša, da v njej ne zamre božje življenje. Pogosto sv. obhajilo ga vzdržuje in množi. Zato je dolžnost vsakega katoličana, ki mu je mar,

da bi živel stalno v posvečujoči milosti božji, da se pogosto bliža k obhajilni mizi. Bog daje vsakemu katoličanu to veliko milost. Prosimo v tednu, ko obhajamo praznik presv. Rešnjega Telesa, da bi z njo sodelovali.

Od 11. do 25. VI.:

Molimo k Srcu Jezusovemu v zadoščenje za grehe.

V petek po osmini praznika presvete Rešnjega Telesa obhajamo praznik

presv. Srca Jezusovega. Sv. Cerkev nas hoče z njim zlasti opozoriti na dolžnost zadoščevanja presv. Srcu. Iz vseh tabernakljev sveta nam nenehoma bije na uho Jezusova mila tožba: »Moja duša je žalostna do smrti.« Vzrok te mile tožbe so vse hudobije in krivice, s katerimi greše Jezusovi sovražniki, pa tudi vsa mlačnost in brezbožnost njegovih prijateljev. Srce, ki nas tako neizmerno ljubi, ne prejema za svojo ljubezen drugega plačila kot nehvaležnost, brezbriznost in sovraštvo. Ali nima Jezus dovolj vzrokov, da toži tudi zaradi tebe in našega naroda. Zadoštujmo za naše grehe Srcu Jezusovemu z osmino, ki se bo opravljala po prazniku Srca Jezusovega po naših cerkvah!

Od 25. VI. do 1. VII.

Molimo za svobodo sv. Cerkve.

V božičnem radijskem nagovoru leta 1941. je sv. oče Pij XII. poudaril, da je nujno potrebno, da je sv. Cerkev svobodna, ako hočemo boljšo ureditev sveta. V novi ureditvi sveta, pravi sv. oče, ki sloni na moralnih načelih, ni prostora za preganjanje vere in Cerkve. Državniki bodo prinesli posebno dragoceno pomoč za obnovo družbe, če bodo pripravljeni široko odpreti vrata in pripraviti pot Kristusovi Cerkvi, da bo mogla svobodno in brez ovir postaviti svoje nadnaravne sile v službo edinosti in miru med narodi in tako s svojim ognjem in svojo ljubeznijo sodelovati pri brezmejnem delu zdravljenja ran, ki jih je zasekala vojna. Sv. oče z žalostjo ugotavlja, da sv. Cerkev ne uživa povsod svobode.

Prvi kristjani so molili za preganjano Cerkev, kakor beremo v berilu praznika sv. apostolov Petra in Pavla, in čudežno osvobodili sv. Petra. Posnemajmo jih in molimo za preganjano Cerkev, da bo zaživela svobodno življenje v korist vsega sveta in našega naroda.

Od 2. do 8. VII.:

Molimo, da bi sv. brata Ciril in Metoda varovala naš narod.

Sv. brata Cirila in Metoda častimo kot apostola, ki sta vsaj delu našega naroda prižgala luč sv. vere. Neizmerno

dobroto sta mu s tem izkazala: naš narod je prejel vso polnost božjega življenja v Cerkvi in je stopil v krog krščanskih narodov in si tako zagotovil obstoj. Danes je v veliki nevarnosti vera našega naroda in njegov obstoj. Sv. bratoma, katerih praznik obhajamo 5. julija, je gotovo zelo pri srcu narod, za katerega sta žrtvovala toliko dela in naporov. Priporočajmo se jima, da posredujeta pri Bogu, da njuno delo ne bo uničeno. Naj ohranita naš narod v veri in življenju.

Od 9. do 15. VII.:

Molimo za zedinjenje vzhodnih kristjanov.

Ne le Slovenci, ampak vsi slovanski narodi častijo sv. brata Cirila in Metoda za svoja apostola. A žal, da se jih je večina odtrgala od prave Cerkve. Zato nas Cerkev na ciril-metodijsko nedeljo opominja, da naj molimo za zedinjenje naših ločenih slovanskih bratov in drugih vzhodnih kristjanov. Važnost te molitve za današnji čas je poudaril sv. oče Pij XII. v svoji okrožnici »Skrivnostno telo Jezusa Kristusa«: »Če so žal še mnogi od katoliške resnice daleč in ne pristajajo z voljo na božjo milost, ki jih navdihuje, je vzrok ne le, da sami premalo molijo, ampak da tudi kristjani premalo goreče prosijo. Zato pa ponovno spodbujajmo vse, ki plamene v ljubezni do Cerkve, naj po zgledu božjega Odrešenika to delajo.«

Na letošnji velikonočni ponedeljek je sv. oče izdal še posebno okrožnico, s katero vabi vzhodne ločene brate v sveto Cerkev. Ta okrožnica še jasneje potrjuje važnost dela za cerkveno zedinjenje.

Od 16. do 22. VII.:

Molimo, da bi pomagali bližnjemu v pomanjkanju.

19. junija je sv. Vincencij Pavlanski, oče ubogih in sirot, ki še danes živi s svojim duhom dejanske ljubezni do bližnjega v usmiljenkah in Vincencijevih konferencah. Duha sv. Vincencija potrebuje svet in naš narod. Koliko je skrite in očite revščine med nami! Ne zadostuje le sočutje v srcu in na ustih. Treba je dejanske pomoči. Vsak naj deli svoje od-

večno premoženje z bratom in sestro, ki sta v veliki bedi. Naj nam izprosi sveti Vincencij milosti, da nam bodo šle do srca besede sv. Janeza: »Kdor ima premoženje tega sveta in vidi brata v pomanjkanju, pa svoje srce pred njim zapre, kako more biti ljubezen božja v njem? Otrociči moji, ne ljubimo z besedo, tudi ne z jezikom, ampak v dejanju in resnici« (Jan 16. 17).

Od 23. do 29. VII.:

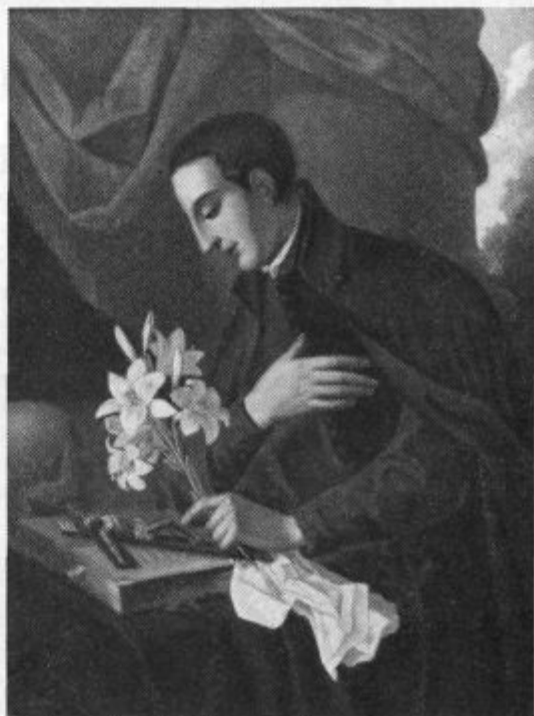
Molimo, da bi matere krščansko vzgajale svoje otroke.

Drevo spoznamo po sadu, mater po otroku. Po Mariji smemo sklepati na njeno mater sv. Ano, ki se je spominjamo 26. julija. Kako izvrstno je vzgajala svojo hčerko Marijo. V tem je gotovo zgled vsaki krščanski materi. Naj bi jo naše matere posnemale. Potrebujemo mater, ki bi s krščansko vzgojo otrok dale temelj verske in npravne obnove našemu narodu. Krščanska vzgoja otrok zahteva od matere veliko žrtev. Žrtev zglednega življenja, žrtev nenehne pažnje in navanja otrok k dobremu in pravičnega postopanja z njimi. Mnoge matere, zlasti po mestih, so se tem žrtvam odtegnile, a zdaj morajo prenašati neprimerno večje žrtve, ki so jim jih naložili njih slabo vzgojeni otroci. Otroci, ki so jih vzgajale le za svet. Naj bi bil vsem materam sedanjí čas nazoren pouk o nesreči nekrščanske vzgoje. Sv. Ana naj izprosi našim materam milost, da bodo svoje otroke krščansko vzgajale.

Od 30. VII. do 5. VIII.:

Molimo, da bi se trudili za prejemanje odpustkov.

Porcijunkulski odpustki, ki jih moremo dobiti v za to določenih cerkvah od 1. avgusta opoldne do 2. avgusta opol-



Pavel Kúnl: Sv. Alojzij. Uršulinke. Ljubljana.

noči, nas vodijo k razmišljanju o pomenu odpustkov za današnji čas. Vsak greh zasluži kazen. Večna kazen in nekaj časnih kazni se nam odpusti pri spovedi. Za neodpuščene časne kazni pa moramo trpeti na tem svetu ali v vicah. Izbrisati pa si moremo časne kazni z odpustki. Cerkev poplača, če izpolnimo pogoje, ki jih predpisuje, naš dolg pri Bogu iz svojega zaklada. Današnje trpljenje je v veliki meri kazen za naše grehe. Izbrisujmo si kazni, ki jih za svoje grehe zaslužimo z odpustki, da ne bo treba Bogu nas prisilno kaznovati. Seveda moramo prej dobiti odpusčanje smrtnih grehov v sv. spovedi.

»Najuspešnejši način boja proti novemu poganstvu in organiziranemu brezboštvu je zgledno življenje katoličanov med razkristjanjeno množico. Šele ob lepem življenju kristjanov bo zares umolknila nevednost nerazumnih ljudi.«

V listu sv. Petra (I Pet 2, 11-19) beremo: »Lepo živite med neverniki, da vas bodo v tem, v čemer vas obrekujejo kot hudodelce, iz dobrih del spoznali.«





Apostolat v Marijinih družbah

Pokojni trebanjski dekan Ivan Tomažič, ki je bil velik prijatelj Marijinih družb, je l. 1936. pri nekem shodu dekliske Marijine družbe naročil, naj vse članice pismeno, pa povsem odkritosrčno odgovore na tri vprašanja:

1. V katerem odseku si delala v preteklem letu?

2. Kolikokrat si bila v preteklem letu pri molitveni uri?

3. Kaj želiš, da bi bilo prihodnje leto v družbi?

Od 333 članic, izmed katerih pa niso bile vse doma, jih je prineslo pri naslednjem shodu 174 pisan odgovor. Nekaj se jih je izgovarjalo, da jih ni bilo pri zadnjem shodu, druge pa, da so pozabile itd.

Pisani odgovori pa so zanimivi. Glede članstva v odsekih je bila slika sledeča: v evharističnem jih je bilo 66, v cvetlično-okrasilnem 11, v pevskem 9, v Martinem (skrb za bolnike) 9, v tiskovnem 14, v misijonskem 1, v nobenem odseku pa 86.

Udeležba pri molitveni uri — prišle so na vrsto vsako deseto nedeljo, torej petkrat na leto — je bila takale: Vselej 18 članic, enkrat ne 27, dvakrat ne 43, trikrat ne 36, samo enkrat je bilo 16, večkrat ne 5, nikoli pa ne 21 članic. To je sumarična statistika apostolske vneme v dekliski Marijni družbi, ki jo je pokojni gospod dekan — voditelj z ljubeznijo in praktično vodil. A že te številke na spričujejo le srednje povoljno stanje apostolske vneme družbenic. — Kakšna pa je apostolska vnema v Marijinih družbah šele tam, kjer ni odsekov in se morda člani zadovoljijo samo z enkratnim formalnim shodom na mesec, pri katerem jih pa morda povrh še precej manjka.

Brez dvoma je tu v naših kongregacijah velika hiba.

Vedeti namreč moramo, da apostolsko delo bistveno spada v vsako kongregacijo.

Ta apostolat — pravi: Vodilo Marijinih kongregacij (Ljubljana 1943, str. 7.) — nujno izvira že iz prizadevanja za stanovsko svetost. Svetosti ni brez nadnaravne ljubezni do bližnjega; ta pa zahteva, da najprej skrbimo za njegovo dušo, in to tem bolj, čim bolj je usmiljena potrebna.

Apostolat je v Marijini družbi nadalje v notranji zvezi s čiščenjem Matere božje in iz njega nujno sledi. Naloga Marijina je zdaj ta, da kot srednica vseh milosti v posameznih dušah obudi nadnaravno življenje, ga varuje in razvija do vedno večje popolnosti — z drugo besedo, da rodi in vzgaja vedno nove ude Kristusovega telesa. Kdor pa Marijo posebno goreče časti in jo za to tudi zvesto posnema, jo mora posnemati tudi v tem, da rešuje in posvečuje druge, to je vrši apostolska dela.

Tudi zgodovina kongregacij nam priča, kakšno apostolsko delavnost so razvijali verni kongreganisti že od prvih početkov. Vedno je veljalo v kongregaciji načelo: Kdor ne deluje apostolsko, ni dober kongreganist.

In to načelo povdarjajo sedanja pravila še v večji meri kot nekdanja in to prav zato, ker so nekdanje kongregacije brez ozira na pravila dejansko živahno apostolsko delovale.

Priložnosti za apostolsko delovanje naj išče kongreganist najprej v področju svojih stanovskih dolžnosti. Biti mora torej kvas za svojo družino in župnijo s svojim lepim zgledom in vplivom. Molitev, žrtev in zgled so osnovne oblike apostolata. Zlasti brez lepega lastnega zgleda so druge vrste apostolata redno brez učinka. Zato naj se kongreganisti vestno ravna po Gospodovem naročilu: »Tako naj sveti vaša luč pred ljudmi, da vidijo vaša dobra dela in hvalijo vašega Očeta, ki je v nebesih.«

Poleg tega pa je potrebna tudi skupna akcija kongregacije na vseh poljih

apostolstva. Pravila in uradna navodila kongregacijskega apostolata prav nič ne omejujejo. Zato mora biti Marijina družba dušnim pastirjem pomočnica pri vseh delih v korist Cerkve in župnije. Pomaga Cerkvi v smislu KA pri vsaki dobri stvari, zlasti:

a) pri spreobračanju grešnikov in pri zatiranju grešnih navad. Vpliv dobre družbe se pozna v župniji prav v tem, da polagoma zginejo nerodnosti iz tiste župnije in se vedno bolj udomačuje čednostno življenje. K temu pripomore Mar. družba s prigovarjanjem, prošnjo, molitvami in žrtvami.

b) Posebna naloga — zlasti deklških in ženskih Marijinih družb obstoji v današnjih dneh tudi v boju zoper nedostojno modo in kult nagote po kopališčih.

c) Važen apostolat Marijinih družb je bramba Cerkve proti napadom brezbožnih ljudi. To danes tako potrebno

apostolsko delo posebej omenjajo sedanja pravila. Posebej mora biti kongreganistom pri srcu bramba Cerkve zoper brezbožni komunizem.

d) Važno delo kongreganistov današnje dni je tudi delo pri dobrotah, pri delu za misijone in druge dobre namene.

e) Apostolat deklških družb naj bo zaljšanje cerkva.

f) Važno časovno apostolsko delo je skrb za verski pouk.

g) Prav tako važen apostolat je delo za dobro časopisje. Družba naj širi predvsem versko časopisje in naj tudi pridobiva naročnike za krščanske knjižne ustanove.

Zares! Kongregacije nikakor ne smejo biti samo pobožno društvo, ki bi zbiral članke le k molitvi in pobožnim vajam. Najbolj pride seveda ta apostolski duh do veljave v odsekih, ki so mogoči in morajo biti pri vsaki kongregaciji.

Vpliv Marijinih kongregacij na inteligenco

Še preden so izšli iz domačih kongregacij akademsko izobraženi možje, so kongreganisti-inteligenti, ki so bili v tujini za časa univerzitetnih študij člani akademskih kongregacij, skušali odločilno poseči v versko udejstvovanje slovenske inteligence. Zgodilo se je to ob priliki slovensko-hrvatskega katoliškega shoda v Ljubljani l. 1913.

Ob tem času namreč ni bilo več slabo, če je bil ta ali oni pristaš tedanje Slovenske ljudske stranke. Zato so bili začeli pristopati k tej stranki ljudje, ki niso bili krščanskega naziranja. Ko pa se je število teh političnih pristašev množilo, so imeli kongreganisti na omenjenem kat. shodu svoj sestanek in tu sta dr. Ivo Česnik in dr. Franc Grafenauer odločno zahtevala versko poglobitev inteligence na splošno in zlasti še intelligentov-kongreganistov. Prvi je imel referat: Pomen kongregacij v sedanjem času in drugi: Versko življenje podlaga katoliški akciji.

Dr. Ivo Česnik je izvajal v svojem referatu med drugim sledeče: »...Kato-

liški inteligent, ki je zaposlen pri raznih opravilih, dobi verski pouk najlažje v Mar. kongregaciji. Tu sliši pridigo, primerno svojemu stanu in izobrazbi. Marijin sin ima po pravilih dolžnost, da moli vsako jutro in vsak večer predpisane molitve. To ga opominja in vabi neprenehoma, da se po Mariji zateka k Bogu, da se kloni pred Stvarnikom. Moderni inteligent je pozabil na molitev, ponosen in ošaben na moderno kulturo brez Boga, brez zapovedi, moderni inteligent si daje sam zapovedi v moralnem življenju.

Svoj apostolat vrši Marijin sin z zgledom. Njegov zgled vpliva na lastno družino. Družina je lep vrt, oče je vrtnar. Cvetice je treba vedno negovati, jim zalivati, jih presajati in trebiti plevel. Tako dela oče — Marijin sin — v svoji družini, da vzgoji socialno koristne člane človeški družbi in dobre otroke Kristusovi Cerkvi. In očetov zgled je, ki potegne družine s seboj.

Inteligent — Marijin sin daje s svojim življenjem zgled prijateljem in znancem

in zlasti preprostemu ljudstvu. Inteligent — Marijin sin pristopa pogosto k mizi Gospodovi s preprostim ljudstvom, hodi z njim na božja pota, da se ljudstvo oklepa še z večjim veseljem svete vere in Kristusove Cerkve, ko vidi, da ni vsa gospoda brezverna in da ni res, da bi na visokih šolah vsakdo moral zgubiti vero.

Marijin sin-inteligent si šteje v dolžnost delati karitativno in socialno in če treba politično. V delu za katoliško izobrazbo ljudstva v krščansko-socialnem delu mora stati kongreganist v prvih vrstah, ljubezen inteligenta kongreganista do naroda je čista in živa, ker dobiva moči od Marije. Naše kongregacije morajo skrbeti, da se tok naše katoliške obnove nikdar ne ustavi, da gremo vedno naprej in nikdar nazaj. Na vsa odločujoča mesta je treba katoliških mož z dušo in srcem, politični katolicizem ne sme dobiti širokih vrat v naše javno življenje.

Naše Marijine družbe morajo dobiti tudi naraščaja. Vsak kat. akademik, ki pride z univerze, bi se moral zavedati dolžnosti, da se vpiše oziroma pristopi v domovini v Marijino družbo.» (Bogoljub 1913, 375.)

Tem izvajanjem dr. Česnika so bili na tem sestanku storjeni sledeči sklepi: »Katoliški akademiki naj se, vrnivši se z univerze, pridružijo obstoječim kongregacijam za inteligenco v domovini (v Ljubljani ali v Gorici) in sicer, če tudi ne bivajo v teh dveh mestih, da vsaj včasih, kadar morejo, pridejo k shodu, sicer pa so moralno zvezani s kongregacijo. Istotako naj store katoliški učitelji po deželi, njih zgled med ljudstvom bo zelo dobro vplival. Koristne bi bile duhovne vaje za inteligenco. V Ljubljani naj bo vsako leto skupni sestanek moških kongregacij. Velike važnosti so izvincerkveni družabni sestanki, pri katerih kongreganisti sami govore.« (Bogoljub 1913, 333.)

Temu sklepu primerno se glasi poleg drugih resolucij, ki tičejo Marijine družbe in jih je sprejel slovensko-hrvatski katoliški shod l. 1913, tudi sledeča resolucija: »... Priporočajo se dalje pred-

vsem Marijine družbe za inteligenco in dijake. Na vsaki slovenski srednji šoli bodi marijanska kongregacija.«

Podobno kakor na 4. slovensko-hrvatskem katoliškem shodu je bil posebni sestanek kongreganistov na 5. katoliškem shodu l. 1923, kjer so prišle v razgovor zopet tudi kongregacije za inteligenco. Zgodilo se je to ob referatu, ki ga je imel dr. Marko Natlačen z naslovom: O kongregacijah in inteligenci. Naglašal je med drugim sledeče: »... Inteligent potrebuje načelne jasnosti, gorečnosti in milosti, da more z zgledom vplivati na druge. Marijina kongregacija pa je najprikladnejša, da se more v njenem okviru tudi inteligent v tej smeri izpopolnjevati. — Vsakomesečno skupno sv. obhajilo, združeno s sv. mašo, bodi prva naloga kongregacije za inteligenco. — Ker mora biti vera inteligenta zasidrana v umstvenih razlogih, naj bodo predmet kongregacijskim sestankom apologetična vprašanja. Ker mora kongregacija buditi v inteligentu ljubezen do Cerkve, naj se obravnavajo na sestankih tudi vprašanja o veličastnosti Cerkve in njenih ustanov. Ker mora inteligent braniti Cerkev, naj pridejo na dnevni red pri sestankih dnevno aktualna cerkveno-politična vprašanja kakor: razmerje Cerkve do države, verski pouk, brezverska šola, civilni zakon, neločljivost zakona in podobno. Intelligenci naj se da dalje prilika za duhovne vaje, pa najsi bo z zgradbo Doma za duhovne vaje ali kako drugače.«

Prepričani smemo biti, da ti predlogi niso ostali samo na papirju, marveč so obrodili svoje sadove v vrstah naših inteligentov. Tudi njim je bila Marijina kongregacija v marsičem močna opora za lepo krščansko življenje. Kar je priznal ravnatelj dr. Karel Capuder v svojem čudovito prisrčnem govoru, ki ga je govoril ob proslavi 1500 letnice efeškega vesoljnega zbora na Brezjah l. 1931. z naslovom: Marija Mati božja. Končal je namreč svoj govor sledeče: »... Marija, Kraljica kongregacije! Na tisoče nas je danes zbranih tu, ki smo si Tebe ob srečnem trenutku svojega življenja izbrali za zavetnico in mater. 30 let je, odkar je mlad visokošolec sprejel v druž-

bi s svojimi tovariši tvojo svetinjico, znak tvoje družbe. Varovala in vodila si ga v nevarnostih življenja, obvarovala v bojih in danes ti izreka za to svojo zahvalo in te prosi z vsemi tu zbranimi tvojimi otroki, s svojimi brati in sestrami,

užgi v vseh tvojih družbenikih ogenj prave ljubezni, ljubezni predvsem med nami kongreganisti, da bomo močna, nepremagljiva četa, ki bo korakala pod tvojo zastavo v boj za resnico in s tvojo pomočjo dosegla venec zmage.«

M. Elizabeta, O. S. U.

Dobri Jezus

*Sonca zatega napeljal
si skrbno na pola moja;
kakor kres gori pred mano,
Jezus, vsa ljubezen tvoja.
Ti si v luči, ki me greje,
ti si v čaši zorne teje,
duša moja te umeje.*

*Ti si v liliji dehteči,
vidim v klasju te obilnem,
gledam te v žarečem blisku,
čujem te v grmenju silnem.
V križih, ko me bega zmota,
sklanja se na moja pola
tvoja čudežna dobrota.*

*V vsaki sreči čutim tebe,
tvojega srca utripe;
z njo zlatiš, moj dobri Jezus,
mojega življenja hipe.
O skrivnost ljubezni tvoje!
Srce si izpraznil svoje,
da si sreč natrosil v moje.*

*Zame se vsak dan daruješ,
zame v tabernaklju bivaš;
name misliš, mene čakaš,
ko v ciboriju počivaš.
Jezus, v beli kruh odeti,
pusti me vso večnost peti,
kaj ti meni v hostiji si sveti.*

Blagoslov Marijinih družb našim družinam

Blagoslov, ki ga je deležen posamezen član Mar. družbe, pride v dobro tudi domači družini. Reči bi smeli, da nad družino, ki ima v sredi dobrega člana Mar. družbe, tudi Marija razgrinja svoj materinski plašč ter zagotavlja svoje posebno varstvo in blagoslov božji. — Pa je tudi sicer vsak vesten kongreganist kakor topel sončni žarek za domačo hišo. Od Marije se je naučil, da mora biti krotek in potrpežljiv, skromen in natančen v spolnjevanju stanovskih dolžnosti. Globoko v srce si je zapisal četrto božjo zapoved. Vse to pa koristi tudi domači družini.

Prav zato najdemo v Bogoljubu kdaj pa kdaj tudi v naših Marijinih družbah izjave, kot jo je zgovorila pokojna dobra krščanska mati Demšarjeva: »Nikdar se ne morem dovolj zahvaliti Marijini družbi za vse, kar je storila dobrega našim

otrokom.« (Bogoljub 1927, str. 162.) Največji blagoslov pa ustvarja Marijina družba družinam s tem, da vzgaja čist in neomadeževan rod, ki je najboljša podlaga poznejšim rodovom. »Iz vrst kongreganistov in kongreganistinj,« je ugotovil dopisnik Bogoljuba iz Rateč pri Škofji Loki 1. 1931., »prihajajo vzorni poznejši gospodarji in gospodinje.«

In koliko tolažbe prejemajo družinske matere članice Marijinih družb v svojih družinskih skrbih ravno ob misli, da so v posebni meri Mariji posvečene. »Kmalu sem okusila v zakonu,« piše neka taka mati, »kupo bridkosti. Mož je bolehav, obrt nazaduje, otroci potrebujejo mnogo in jaz sem sama za vse. Toda Marijina hči sem! In misel, da imam kot taka zagotovljeno posebno varstvo Marijino, me zadržuje, da ne bom obupavala in tarnala.« ((Bogoljub 1907, str. 362.)

Na največjo nevarnost komunizma, ki preti in je pretila vsemu svetu, so papeži opozarjali vsa zadnja leta. Že pred osmimi leti je n. pr. papež Pij XI. o priliki razstave katoliškega tiska govoril o komunizmu in rekel:

»Ta rdeča nevarnost prikrto zalezuje, pa tudi odkrito napada in uničuje svetost družine, red in varnost človeškega sožitja, zlasti pa vero. Povzpne se celo tako daleč, da napada Boga...«

Papež je izjavil, da je žalosten in ves v skrbeh zaradi tega uničevalnega pojava, ki grozi vsemu svetu in je v nekaterih pokrajinah že naredil nenadomestljivo škodo. Sveti oče je tudi omenil, da je neumljivo, kako ne marajo nekateri videti v komunizmu nobene posebne resne nevarnosti ter s svojo brezbožnostjo ali celo podporo pripravljajo pot svetovnemu viharju in antikristu...

Danes, ko okušamo gorje in zlo komunističnih drhali, padajo prosoške besede Pija XI. bolj v živo. Bog daj, da bi prižgale luč tudi zaslepljenim!

Tistim, ki ob strahotnih morijah in uničevanju komunističnih tolpe venomer samo enostransko naglašajo zahtevo krščanske ljubezni in ne marajo nič slišati o pravični samoobrambi, je treba v spomin poklicati, kar je (tudi pred 8 leti) zapisal škof Dubourg v mestu Marseille:

»Komunizem je nauk, ki se s katoliškim ne da združiti, pa naj se pojavlja s tem ali onim obrazom. Načela komunizma glede vere, družine in lastnine so taka, da jih je morala Cerkve izrečno obsoditi. Proti komunizmu smo se torej dolžni boriti. Komunisti pa so kakor mi otroci istega nebeškega Očeta; so torej naši bratje. Mi jih ne smemo sovražiti, marveč jih moramo ljubiti in reševati iz zmoti; zato moramo svoje srce in svoje moči posvetiti tej nalogi.«

Misijonstvo, širjenje sv. katoliške Cerkve, delo za kraljestvo Kristusovo na zemlji — je nadvse važna naloga vseh katoličanov, pa na žalost kaj radi pozabimo nanjo. Misijonstvo potrebuje pravih apostolov, duhovnikov - misijonarjev, potrebuje denarnih sredstev, potre-

Nekega lepega poletnega dne je hitel po Blatnem jezeru na Madžarskem čolnič. V njem sta sedela mladenič in stari čolnar. Jezero je bilo pokojno in vetra ni bilo, zato se je starec močno upiral v vesla. Mladenič pa je opazil na enem veslu napis: Moli! na drugem: Delaj! S posmehom je dejal čolnarju: »Zakaj je treba prvega napisati? Saj je zadosti: Delaj!« Starec je molče spustil prvo veslo iz roke in veslal le z drugim. A čolnič se zdaj ni pomaknil niti za peden naprej, le vrtel se je stalno na istem mestu. Osramočen je mladenič prosil čolnarja, naj vesla spet kakor prej...

Mar nismo tudi mi podobni temu mladeniču? Misleč, da bomo z močjo svojih mišic in z borbenim duhom peljali zmagošlavno svoj čolnič življenja naprej, smo pozabili na molitev, morda jo imeli celo za nepotrebno? Molijo vendar stare žene in otroci, ki se ne zavedajo še svojih moči ali jih nimajo več, pa bi bili brez molitve strašno zapuščeni... Morda smo mislili tako. In ozrli smo se nase, ponosno dvignili glavo in otroško neumno zatrdili: možje smo, pametni in močni, kaj nam je treba več? Kaj more molitev pri našem delu v pisarni, v delavnici, v šoli, na cesti, na železnici? Delamo z roko in mislimo z umom, vse drugo je odveč, pretirano.

Da, prav bi imeli, če ne bi bilo nad nami nikogar! Toda pozabili smo na Njega, ki je Začetek in Konec vsega, na vsemogočnega Boga. Zato pa so nas premagale težave, skrbi postarale, blazna naglica v življenjskem ritmu utrudila. Pozabili smo Nanj, ki vodi ves svet in ki s svojo božjo vsemogočnostjo vzdržuje vrabce na strehi in oblači deviško lepe lilije. »Poglejte ptice pod nebom: ne sejejo in ne žanjejo in ne spravljajo v žitnice, in vaš nebeški Oče jih živi,« je dejal naš Gospod v svojem čudovitem govoru na gori v Galileji. In spet: »Poglejte lilije, kako rastejo; ne trudijo se in ne predejo, a povem vam, še Salomon se v vsem svojem sijaju ni oblačil kakor katera izmed njih... Ne skrbite torej in ne povprašujte 'Kaj bomo jedli ali kaj bomo pili ali s čim se bomo oblekli?'... Saj ve vaš nebeški Oče, da vsega tega potrebujete« (Mat 6, 26. 28. 31. 33). O, vidim vas, dragi čitatelji, kako majete glave, neverno se smehljate. Tako torej, ni mi treba delati? Usedel se bom na sredo svoje borne sobe, v predmestju ali v baraki ali sredi velemesta, prekrižal bom lepo roke na prsih in

čakal, jaz, žena, otroci. In od nekod bodo pri-
leteli pečeni golobje in potem bo tako lepo živeti!
Da, tako bi bilo, če bi ne bilo tega krutega, bla-
žno se podečega življenja, ki pomete z vsakim,
kdor ne sprejme vsakdanjo borbo za obstanek,
za kruh. Zato je lahko Gospod učil to takrat,
boste dejali, ko ni bilo tovarn, strojev, mezde,
stanovanjskih problemov in natrpanosti prebival-
stva. A zdaj? — Toda Gospod je še dejal: »Saj
ve vaš nebeški Oče, da vsega tega potrebujete«
(Mat 6, 32). Bog je bil isti, je in bo vekomaj isti.
In tudi lenobe nas ne uči Gospod! Mar je On
sam lenaril 30 let v Nazaretu, ko je tesaril z
Jožefom? Mar je lenaril v treh letih svojega uče-
niškega življenja? Bog je ustvaril človeka po
svoji podobi, Bog pa je vedno delaven, vedno
ohranjuje in vodi svet. Jezus Kristus nas uči:
»Iščite najprej božjega kraljestva in njegove pra-
vice, in vse to se vam bo navrglo« (Mat 6, 33).
Ne pravi: ne delaj, marveč: delaj, skrbi za življe-
nje, a ta skrb naj te ne zaslužni, pri vsakem delu
delaj z zavestjo, da te čuva Boga, da zate On
skrbi. Potem bo delo blagoslovljeno. Madžarski
škof Toth, velik pridigar, je zapisal: »Naj pripa-
da tisti, ki moli, kateremu koli družabnemu raz-
redu, najsi bo učen ali ne, star ali mlad, kralj
ali služabnik, v molitvi postanejo vsi enaki: po-
nižni, slabotni ljudje.« Moli zato, in delaj! Moli,
da izprosiš pomoči od Njega, ki je vsemogočen,
potem delaj veselo in z zavestjo, da je On za te-
boj. In veš li, kaj pomeni veselo delo v današ-
njem blaznem tempu, ki načrtno žre človeku
živce? To pomeni ohranitev energije, čistost moči,
uspeh dela. Naj velja za nas Gospodova beseda:
»Ne bodite v skrbeh za svoje življenje...«

Kos Vladimir.

Kongreganistinja in nespodobna noša

Mater božjo smo v posebni meri dolžni častiti
vsi verniki. »Dobro in koristno je, da božje
služabnike, ki s Kristusom kraljujejo, zaupno kli-
čemo na pomoč in častimo njih ostanke in po-
dobe; toda predvsem naj vsi verniki časte z
otroško pobožnostjo preblašeno Devico Marijo«
(Cerkveni zakonik, kanon 1276).

Prav posebno pa je Mater božjo dolžan ča-
stiti vsak kongreganist. Kajti Marija je
prva zavetnica ali patrona vsake kongregacije.
Kar je mati v družini, to je Marija v kongrega-
ciji: srce, sonce, veselje in upanje vsega kongre-

buje armade molivcev, pa tudi
dobrotnikov, ki žrtvujejo
svojo bolezen in trplje-
nje v ta namen.

Binkoštni praznik je
misijonski dan bolnikov
v tem smislu, da vse svoje betež-
nosti, bolečine, trpljenje, zapuščē-
nost in svoje gorje darujejo za
misijonski prosep svete katoliške
Cerkve.

Ni dvoma, da si s tem zagotove
hvaležnost in blagoslov ter plačilo
Kristusa Kralja, prvega Misijo-
narja.

Poleg apostolskega dela, ki ga
izvršujejo pravi misijonarji, po-
znamo namreč še dvoje načinov
misijonskega udejstvovanja, ki sta
dostopna vsem dobrim in voljnim
dušam: namreč molitev in
žrtev. To dvoje je zgledno iz-
vrševala zlasti sedanja zaščitnica
misijonov: sv. Terezija Det. J., ki
je z izredno srčno ljubeznijo daro-
vala vse svoje mnogovrstno trplje-
nje za misijonarje.

Naj jo posnemajo vsi bolniki in
trpeč. Naj tudi letos o binkoštih
večkrat ponavljajo vzdih-
ljaj:

»Darujem svoje trpljenje za ka-
toliške misijone iz ljubezni do
trpečega Zveličarja za blagor svete
Cerkve!« A. Č.

**Donašalci »sreče in raja« na
zemlji.** O ponovnem zverinstvu, ki
so se z njim v pravi luči predsta-
vili vsemu svetu, poročajo časo-
pisi: Nemški vojaki, ki so si na-
novo osvojili nekaj ozemlja blizu
mesta Tarnopola, so našli na križ
pribitega župnika Jan-a Skovro-
nek-a. Tega starčka, ki je takrat
še kazal znake življenja, so vojaki
brž osvobodili. Preden je umrl, je
mogel še povedati, da so ga ruski
boljševiki napadli, ko je opravljal
službo božjo. Vrgli so ga na tla
in bili, nato pa med sramotenjem
pribili na križ, ki so ga v naglici
skupaj zbili.

Torej s tako kulturo hočejo
ruski boljševiki, ki jih slovenski
gozdniki proslavljajo in jim skušajo
pripravljati pot, preplaviti Evropo.
Ali se zavedate, zapeljani terenci,
kaj počenjate in kolikih grehot ste
sodeležni!

3 = 1. To se tako razume, da
so trije — kakor pravimo — pod
enim klobukom, ali še bolj odkrito:
trije bratje so, ki so končno le eno,
namreč judovstvo, frامasonstvo,
komunizem. Judovstvo je prav za

prav osnova, druga dva sta pa privesek.

Vsi trije »bratci« so mednarodne znamke, predvsem judovstvo, ki je raztepeno po vsem svetu, ima pa magnet, s katerim nase privlači in priteguje vse sile sveta; ta magnet je denar. Judovstvo si je od vsega početka prilascalo vodilno vlogo tudi v marksizmu (komunizmu) in framonstvu. Kdo bo rešil svet tega trinoga? — Kristus Kralj, ki je ustanovil svoje kraljestvo — sv. Cerkev — za vse ljudi, za vse kraje in vse čase. Temelj tega kraljestva je krščanska ljubezen in pravičnost. Naj se narodi, ki so si v laseh, oprimejo tega temelja, naj zavlada vsepovsod Kristus, ki je kralj miru, pa bodo izpodmaknjena tla triperesni detelji: judovstvu, framonstvu in komunizmu.

Iz življenja CERKVE

Povabilo vrhovnega pastirja Katoliške Cerkve. Papež Pij XII. je v posebni velikonočni okrožnici povabil in pozval vse vzhodne kristjane, ki so v razkolu, naj se vrnejo v pravo Cerkev Kristusovo in združijo zopet v enoto z vsemi verniki, ki imajo naslednika sv. apostola Petra za vidnega poglavarja.

Okrožnica je bila izdana letos o veliki noči, ob 1500 letnici, odkar je umrl sloveči cerkveni učenik, zagovornik in branitelj Cerkve Kristusove: sv. Ciril Aleksandrijski. († 444.)

Žalostni cerkveni razkol ni zaskal nobenemu narodu v Evropi tako globokih ran kakor Slovonom. Vzhodne Slovane so Grki že v njih krščanski mladosti zastrupili z razkolom. Danes je med Slovani čez 100 milijonov razkolnikov. Vemo pa, da med ruskimi razkolniki verski propad gre v brezboštvo in v boj proti Bogu. Zato smo mi kot veja velikega slovanskega debela tembolj dolžni, da se pridružimo sv. očetu Piju XII. in vsaj z molitvijo podpiramo to prevažno delo združenja vseh slovanskih narodov v eni Kristusovi katoliški Cerkvi. V ta namen je nujno priporočeno, da se pridružimo »Apostolstvu sv. Cirila in Metodija pod zavetjem Marije Device«.

gacijskega življenja. Vse ravnanje in dejanje vsakega kongreganista mora biti izliv pristrčne ljubezni in globoke vdanosti do Marije. Njegovo geslo mora biti: vse z Marijo in to po Mariji in za Marijo.

Zato pa kongreganist v tej ljubezni do Matere božje rad uporablja vse oblike Marijinega češčenja: vzklike in molitve njej v čast, rožni venec in angelsko češčenje in litanije, praznovanje zapovedanih in nezapovedanih Marijinih praznikov, Marijina božja pota in šmarnice, rožnovensko pobožnost in druge pobožnosti v čast Materi božji.

Predvsem pa se vsak kongreganist mora živo zavedati, da je najlepše in najboljše češčenje Matere božje: posnemanje njenih kreposti in njenega življenja.

In k posnemanju Matere božje v dostojni noši vabi danes Marija z besedo in dejanjem vse vernike in s tem še posebej tudi kongreganistinje. — V svojih prikazovanjih v Fatimi je namreč Mati božja opominjala ljudi k čistemu, svetemu življenju in hudo grajala sedanjost razbrzdanost, zlasti nedostojno modo novodobnega ženstva. Izrecno je govorila o tem, da nesramnost veliko duš pahne v pekel in rekla je: »Vpeljali bodo mode, ki Gospoda močno žalijo.« In kakor hud očitek nedostojni ženski modi je bila vsa njena obleka, ko se je prikazala v svetlobeli obleki, z rožnim vencem čez roko, v podobi mlade deklice pri osemnajstih letih.

Po pravici torej mislimo, da so kongreganistinje, ki so poklicane, da posebej častijo Mater božjo, posebej tudi poklicane, da delajo zoper nesposodobno modo.

Če je Marija sama o tem spregovorila, je to dokaz, da polaga na to veliko važnost. Gotovo je tudi, da se ravno v noši izražata dve najodličnejši čednosti, ki krasita Marijo: p o n i ž n o s t in č i s t o s t — kakor je nedostojna noša izraz nasprotnih čednosti: prevzetnosti in nesramežljivosti, ki je mati nečistosti. Mišljenje nebeske Matere mora biti mišljenje vseh njenih hčera.

Predvsem se morajo članice s a m e d o s t o j n o o b l a č i t i, ker odlok kongregacije koncila z dne 12. januarja 1930 pravi: »V pobožne ženske družbe naj se ne sprejemajo osebe, ki se nosijo nedostojno. Če so pa že sprejete, pa se v tem pregreše in se po opominu ne spametujejo, naj se odslovel!« — Potem pa naj bi kongreganistinje delale tudi v a p o s t o l s k e m d u h u na to, da se nespodobna noša sploh odpravi. Posebno so matere-kongreganistinje odgovorne za

nošo svojih otrok. Kako naj bi v tem smislu delale Marijine družbe v posameznih krajih, naj se družbeni sveti posvetujejo in članicam svoje družbe dajo primerna navodila!

Iz teme k svetlobi

Oče te kliče...

Tistim, ki »Bogoljuba« ne berejo,

Poslušaj glas, ki te že leta in leta vabi. Je to glas božji. Kolikokrat je že šinil mimo tvojega ušesa in ni prodrl v tvoje srce. Privadil si se grehu in polagoma odmiral Bogu. Po eni strani te kliče Bog s svojo milostjo, po drugi strani te omamlja satan s svojimi slepili. Ti pa bolj slušaš satana kot Boga. Že leta in leta te tlači breme greha. Ali se pač zavedaš, da te je satan uspaval in da si se v tem nevarnem stanju približal robu prepada?! In zdaj visiš nad breznom kakor na nitki. Le božji dobroti se moraš zahvaliti, da se ta drobna nit ne pretrga. Vsako uro se ti je bati, da pride smrt in jo prereže. Gorje ti, če bi Bog pripustil, da bi se to zgodilo nenadoma. Ali pomisliš, kje bi se zbudil?... V objemu satanovem, v peklu! Ali spoznaš, v kakšni nevarnosti živiš?

Kaj vse si že storil, da bi se Bogu popolnoma izneveril! In vendar te nebeški Oče ne neha vabiti k sebi. Čaka te kakor evangelijski oče zgubljenega sina. Danes ti je še oče, jutri utegne biti le še tvoj sodnik. Ne zgublaj več časa! Jutri bo morda prepozno.

Koliko se jih je za vselej pogubilo, ker so nenehno odlašali na tisti nesrečni »jutri«.

Moj Bog! Ravnal si z menoj tako, kakor ne zaslužiš. Jaz sem bežal pred teboj, ti pa si me iskal. Izzival sem tvojo kazen, ti pa si mi ponujal odpustčenje.

Moj Bog, žal mi je. Nič več ne bom grešil. Daj mi, o Jezus, svojo pomoč!

Reši se!

Na vrhu vseh tvojih misli bi morala biti skrb, kako boš rešil svojo dušo. V ta namen ti je dano življenje. Ti ga pa uporabljaš zato, da se pogubiš. Bog ti je dal neumrljivo dušo, ki je ustvarjena po podobi božji, namenjena za nebesa. Ti jo pa valjaš po blatu in izdajaš peklu.

Jezus Kristus jo je odkupil s ceno svoje krvi, ti jo pa prodajaš za hip veselja. Pomisli vendar: če rešiš dušo, je rešeno vse; če jo zapraviš, je zapravljeno vse.

Zmede sedanjega časa preprečujejo tudi ustvarjanje raznovrstnih del, ki so bila že v načrtih. Tako n. pr. je bilo sklenjeno že leta 1925., da bo sezidana v Rimu, v okraju Pareoli, veličastna nova cerkev, ki naj bo posvečena brezmadežnemu Srcu Marijinemu. Temeljni kamen je bil položen in slovesno blagoslovljen že omenjenega leta. Zagotavljalo se je, da bi imela biti ta cerkvena stavba dogotovljena v 20 letih. Zvonik naj bi bil 125 m visok, torej za 7 m višji od kupole sv. Petra. Skrb za izvršitev je prevzel red brezmadežnega Srca Marijinega na Španskem. Ker so med tem nastale ovire tu in tam, dvomimo, če je bilo mogoče prelepi načrt uresničiti. Trenutno ne moremo povedati kako in kaj, dasi bi nas v dobi, ko se iz Fatime po vsem svetu širi češčenje brezmadežnega Srca Marijinega, močno zanimalo, če bi nam mogel kdo dati v tem pogledu kaj gotovih podatkov.

Če je fatimska napoved, da bo ob splošni stiski, ki bo objela ves grešni svet, če ne spozna dneva obiskanja, mnogo trpel tudi vrhovni poglavar svete Cerkve, dosegla v svojem uresničenju že višek, ne moremo ugotoviti. Vemo pa, kako bridko je prizadeto očetovsko srce svetega očeta Pija XII., ko se iz dneva v dan ponavljajo težko občutena Jobova poročila iz vseh delov sveta, zlasti pa žalna obvestila o moralni škodi, ki jo trpi Cerkve Kristusova.

Med skeleče udarce, ki so zlasti zadnji čas prizadeli svetemu očetu hudo gorje, štejemo tudi bombne napade na benediktinski glavni zavod in samostan na Monte Cassino, kjer je bilo mnogo pribežnikov, redovnikov in redovnih kandidatov pobitih in pod razvalinami ranjenih; dalje bombne napade na Castel Gandolfo, ki je last cerkvene države v bližini Rima. Tu je bilo mrtvih ob treh napadih okrog 600 oseb in mnogo ranjenih. Pri napadu je bilo uničeno tudi poslopje zavoda za razširjenje sv. vere.

Zadnji mesec je zopet sovjetski tisk jel ropotati proti Vatikanu. Opira se pri tem na neko ameriško brošuro pod naslovom »Politika Vatikana v Evropi«, ki sv. Stolicu oponaša vmešavanje v notranje zadeve raznih evropskih držav. Ali naj je to nedovoljeno vmešavanje, ko sveti oče neprenehoma prosi in roti, naj se razburjeni duhovi po-

mirijo in narodi poravnajo na temelju pravice in ljubezni?! Kdo varuje in čuva nepristranost do vseh držav in narodov bolj tankovestno, kot to dela sveti oče, ki mu to dolžnost narekuje že najvišji poklic namestništva Kristusovega!

Vsakdo pa ve, da odklanja in zavrača sv. oče komunizem, ki je največje zlo in najnevarnejša kriva vera, ki uničuje pravo vero, moralo, svobodo, družino in krščansko kulturo. S tem, ko svari sveti oče pred tem krutim uničevalcem vseh notranjih in drugih dobrin, izvršuje le svojo sveto dolžnost, ki jo ima ne le kot človek, ne le kot katoličan, temveč še bolj kot duhovnik, kaj šele kot namestnik Kristusov.

Vsi poštteni kristjani, zlasti vsi katoličani vidijo, spoštujejo in ljubijo v svetem očetu Piju XII. zares modrega, skrbnega, učenega in svetega ter ljubezni polnega vodnika neumrljivih duš, ki mu je prva in največja naloga, da vodi svoje ovce k Dobremu Pastirju.

Za ureditev verskega življenja. 19. oktobra 1943 je odpotovalo 38 severnoameriških misijonarjev iz glavnega portugalskega mesta Lisbona proti Severni Afriki.

Škoda na škodo... Pri zadnjem napadu tujih letal na zagrebško mesto sta bili poškodovani tudi dve cerkvi. Med smrtno zadetimi je osem redovnikov-dominikancev. Dobili so po dobroti streho v frančiškanskem samostanu, pa je nesreča hotela, da so bili prav ti gostje prizadeti.

Iz naše srede

Ves mesec »majniški izleti« k Mariji Pomagaj... Ko smo tako rekoč priklenjeni na mestno področje, se je morala tudi naša šolska mladina odreči priljubljenim izletom v naravo, v okolico in na daljše razgledne kraje. Vojni čas nas uči skromnosti in vežba v premagovanju ter narekuje iznajdljivost v iskanju nadomestil.

Tudi v nabožnih vajah smo v Ljubljani napredovali. Vpeljane so verske obnove in raznovrstne cerkvene prireditve in rekolekcije za moške. Odkar imamo Marijo z Brezij v stolnici, se je neprisiljeno in — rekel bi — sama od sebe udomačila nedeljska večerna pobožnost (tudi izven majnika) ob

Kaj pomaga kratko življenje časti, slave, bogastva, če pa zgubiš svojo dušo za večnost, ki nikdar ne mine! Kristus sam je rekel: Kaj pomaga, če kdo ves svet pridobi, svojo dušo pa pogubi? Koliko mučencev, koliko svetnikov je vzbudila ta beseda Gospodova!

Evangeljski bogatin se je vse življenje razkošno gostil, pa se je pogubil. Življenje ubogege Lazarja je pa bilo prepleteno s trpljenjem — in se je zveličal. O, da bi vedel, kaj zgubiš, če zapraviš svojo dušo! Jezus to ve, zato je vse storil, da bi jo rešil.

Stori sedaj tudi ti svojo dolžnost in prejmi zakrament svete pokore. Samo eno dušo imaš, če jo zgubiš, kaj bo? Če bi zdajle umrl, kaj bi bilo s teboj? Kako odgovarja tvoja vest na to vprašanje?

O, moj Bog! Kako slabo sem porabil svoje življenje! Na vse sem mislil, samo ne na to, da bi rešil svojo dušo. Žal mi je prav zares. O Jezus, usmiljenje!

Ko najmanj pričakuješ...

Ali veš, zakaj tako brž grešiš in pri tem še tako miren ostaneš? Ker nič ne misliš, da te vsak hip lahko zagrabi koščena roka smrti. Zdajle, v tem trenutku si še živ, čez nekaj minut si lahko že pred sodbo božjo — potem pa: raj — ali pekel. Tvoja večnost je odvisna od tega, kakšen boš ob smrti.

Pomni, da umrješ samo enkrat. Enkrat boš zgrešil svoj cilj in ga zgrešil za vselej, če ne boš na straži. Ali ti ne utriplje srce hitreje, če na to pomisliš? Jezus kliče: Čujte in molite! Zakaj ne poslušáš njegovega klica? Izgovarjaš se vedno: Jutri, jutri. A kdo ti je zagotovil ta »jutri«? Tako in podobno so sklepali in govorili vsi, ki so zdaj pogubljeni. Tega »jutri« niso imeli. Bi rad tudi ti dočakal tak nepriličen konec? Zanašáš se na negotov čas, toda Bog te bo kaznoval s tem, da ti bo ta čas vzel.

Ali misliš, da je lahko ob smrti v enem hipu vse popraviti? Motiš se, prijatelj. Rado je tako: kakršno življenje, taka smrt. Grešno živeti, pa upati lepo smrt, je drzno pričakovanje. Božja dobrotljivost zagotavlja sicer skesanemu in spokornemu grešniku usmiljenje in odpustanje, ne obljublja pa časa, ki bi ga ti zlorabljal, da bi dražil po mili volji božjo potrpežljivost. Zavedaj se, da se igraš z zgubo, ki se ne da popraviti.

O moj Bog, v kolikšno nevarnost sem zašel! Smrt mi je za petami, jaz pa sem nakladal greh na greh. Hvala ti, da si me čakal. Ne bom se več ustavljal tvojemu razsvetljenju.

Razbojnik.

Greh je pravi razbojnik. Kako greh storiš, sam veš: Bog, ki je tvoj najvišji Gospod, ima pravico dajati zapovedi. Satan ti pa prigovarja, da se zanje ne brigaš. Na žalost si tolikrat slušal mamljivi glas satanov, namesto da bi se z ljubeznijo obračal h Gospodu in spolnjeval njegovo voljo. In tako si kopičil greh na greh ter žalil svojega najboljšega nebeškega Očeta. Kolika drznost, kolika nehvaležnost! Koliko zaničevanje dobrega Jezusa, ki je zate umrl! Naš dobri pastir, Jezus Kristus, nam je povedal, naj se bojimo samo ene stvari, greha. Ti pa si ravnal vprav nasprotno. Ali si že kdaj pomislil, v kakšno nesrečo te spravi en sam smrtni greh? Uniči ti otroštvo božje, stori te pa za otroka satanovega. Vzame ti pravico do nebes, vzame ti Boga.

V zakramentu sv. krsta, sv. pokore, te je vzljubil Bog in ti je dal poljub miru. Z grehom pa prejmeš poljub satanov. Greh je ara (poroštvo) na pekel.

Glej, na sebi nosiš znak večnega pogubljenja, kako moreš ostati miren? Zanašajoč se na do brotljivost božjo, ki te ni koj po prvem grehu kaznovala, si postal drzen in množil žalitve, nakladal greh na greh. In koliko let že! Kaj, če bo potrpljenje dobrega Boga v hipu in brž odpovedalo? Kaj, če so besede, ki so tu zapisane, zadnji opomin Očetovega srca?

Žal mi je, moj Bog, da sem tolikokrat zlorabljal tvojo potrpežljivost. Toda tolaži me resnica: Če so moji grehi veliki, je tvoje usmiljenje tem večje. O Jezus, po zasluženju tvoje smrti me dvigni, da dosežem milost!

Pekel.

Kdor umrje v smrtnem grehu nanagloma in ni imel ne časa ne pomoči božje, da bi bil obudil vsaj popolno ljubezen do Boga in popolno kesanje nad grehi, mu zazija naproti — peklensko brezno. Na to se grešnik še spomniti ne mara, ali pa govori o tem tako, da se iz vsega le norčuje. Toda s svojim drznim govorjenjem večnega ognja ne bo pogasil. Ta ogenj je pripravljen za vse, ki so za večno obsojeni. Le zamisli se, da je v njem tudi prostor zate, če se pravočasno ne spreobrneš.

Poskusi držati svoj prst nad slabotnim plamenom navadne sveče. Nemogoče! In v peklu? — Naš zemeljski ogenj je dar božji; peklenski ogenj je prižgala božja pravičnost. Pogubljeni so vanj popolnoma pogreznjeni; kakor ribe so v ognjenem morju. Le koliko časa? Za vedno! Kako

oltarju Marije Pomočnice. Iz vsega mesta se zgrinjajo v prazniških večerih ob osmih dobri verniki v prostorno škofijsko cerkev, kjer g. vikar F. Zakelj kot spreten pevec in gorečnik za slavo božjo in Marijino čast z nekaterimi gg. bogoslovci vodi pete litanije in določa druge Marijine pesmi. Ni ne vabil ne zvonjenja ne orgljanja — pač pa navdušeno in ubrano ljudsko petje, pri katerem poprime krepko zlasti moški svet.

Druga novost — letos prvič — so mladinske »šmarnice«, ki so jih vpeljali (po popoldanskem pouku) gg. katehetje v stolnici. Na sporedu so bili kratki šmarnični govori, ki so jih imeli izmenoma veroučitelji, petje šolskih otrok, litanije idr.

Prepričani smo, da so bile te mladinske »šmarnice« nebeški Materi še prav posebno všeč in da bodo mladinske prošnje in molitve obdarjene z izrednim blagoslovom za mesto in domovino.

Splošno pozdravljena zamisel. Če le kaj, se bo posrečil tudi načrt, naj se za čudodelno podobo Marije Poma g a j z Brezj pripravi dovolj lepo in dostojno okolje v stolnici ljubljanski. Radodarnost slovenskega ljudstva v takih primerih, ko gre za čast nebeške Matere, se je še vsekdar izpričala in sicer v taki meri, ki zasluži priznanje.

Casi so sicer res neugodni in bridki, a nas tembolj silijo, da iščemo zavetja in odpomoči pri najboljši Materi, ki je nje občudovana, ljubljena in spoštovana podoba kot simbol njenega mogočnega varstva in usmiljenja dobila primeren prostor prav sredi Ljubljane v škofijski cerkvi. »Do, ut des« — (darujem, da mi tudi ti daruješ«), naj bo rečenica tudi za nas, ko obiskujemo Devico Marijo v stiski vsi s tolikimi, nujnimi in gorečimi prošnjami.

Ljubezen naših vernikov do skupne božje Matere in naše Kraljice je iznajdljiva in neprekosljiva, o čemer smo se že v tem času, ki stoluje njena čudodelna slika med nami, mogli prepričati. Potrjena bo ta požrtvovalnost tudi zdaj, ko se je poseben odbor lotil zbiranja doneskov (denarja, zlatnine, srebrnine), da se bo mogel postaviti predobri Materi Mariji veličasten prestol in čeden okvirni okrask, ki naj bo monumentalno delo v soglasju z dragocenim tabernakljem na evharističnem oltarju,

Prvi večji dar v ta namen (15.000 lir) je že poslala neimeno- vana gospa v zahvalo Mariji. Dobrodošel tudi darček uboge vdove, ki ga bo hvaležno sprejel ali stolni dekan dr. Kimovec ali škofijska pisarna ali stolna vikarja in stolna zakristija. C. A.

Med prvimi družinami, ki so se v ljubljanski škofiji posvetile brezmadežnemu Srcu Marijinemu, je okrog 120 družinskih skupin iz bizoviške soseske šempetrske župnije v Ljubljani.

Slovesnost se je izvršila že 23. aprila. Poleg župnika Al. Košmerlja so še štirje duhovniki posamič v spremstvu mladine in drugih vernikov hodili od hiše do hiše. Povsod je bil že pripravljen lično okrašen hišni oltarček s podobno brez. Srca Marijinega. Posvečenje in blagoslov duhovnika je spremljalo petje Marijinih pesmi. Tako so se v razmerno kratkem času zvrstile vse družine in bile sprejete v objem najmilejše ljubezni Marijine. Ob sklepu so se vsi občani zbrali še v cerkvi, kjer je domači župnik v lepem nagovoru z zadovoljstvom poudaril, kako srečnega se čuti, ker je zdaj vsa soseska v vzorni vzajemnosti združena v materinem Srcu Naše Ljube Gospe.

S petimi litanijami in zahvalno pesmijo se je končala ta pomembna svečanost.

Redek jubilej. Med duhovniki ljubljanske škofije imamo prav sedaj toliko zlatomašnikov kakor malokdaj. Med njimi nosi častitljiva leta starosti in z njo združene betežnosti obče spoštovani gospod Matija Mrak, dekan starološki in častni kanonik ljubljanskega kapitlja, ki mu je dobrotljivost božja naklonila milost in srečo biseromašnika.

Meseca julija bo stopil pred oltar Gospodov kot duhovnik, ki že šestdeseto leto služi Bogu z zgledno vneto in srčno pobožnostjo.

Naš slavljeneec, korenjak do zadnjega časa, je čvrstejši gorenjskega ozračja sin. Rodil se je v Radovljici. V duhovskih službah se je vsekdar odlikoval kot spreten in temeljit cerkveni govornik, kot mož odločnosti v cerkvenih, dušnopastirskih in drugih zadevah, kot očetovski prijatelj in voditelj svojih vernikov, kot gorečnik za rešitev duš. S svojo možatostjo se je uveljavljal povsod, kamor ga je klicalo zvanje božje. Duhovni to-

obupno! Kolikokrat so imeli priložnost, da bi se v zakramentu sv. pokore očistili svojih grehov, pa so ostali zakrknjeni. O, če bi kdaj imeli le nekaj minut časa, kako radi bi se spovedali. Toda čas pokore je minil. Vsak zavrženec mora priznati: »Pozabljen sem po lastni krivdi, po svoji lahkomiselnosti, po svoji trmi.«

Pojdi večkrat v pekel, dokler si živ, da ne padeš vanj, ko boš umrl. Preudari, da nobena še tako ostra pokora ni nič v primeri s kaznijo v pekl. O, ko bi kdo mogel priti iz pekla, kaj vse bi storil, da bi se ne bilo treba nazaj vrniti! Kako velik svetnik bi postal!

Moj Bog! Zahvalim se ti, da si mi doslej prizanesel. Brez tvojega usmiljenja bi že davno bil v tej strašni ječi. Vnemi v meni še ogenj svoje ljubezni!

Zaupaj v Jezusa!

Ko te je težilo do utrujenosti breme grehov, se te je večkrat polotila želja, da bi se rešil. S to željo te je navdajalo presveto Srce Jezusovo. V strahu zaradi premnogih padcev si zdvajal nad božjim usmiljenjem. Toda take dvome ti je zbu- jal satan. Ali ne veš, kakšno vlogo igra ta prekanjeni zvijač? Najprej te omami in zvabi v greh, češ saj to ni nič hudega, saj se boš lahko spokoril; po padcu pa ti slika gnusobo greha in te tira v nespokornost ali celo v obup. Najprej te navdaja s predrznostjo, nato pa z obupom.

Toda pogum, ubogi grešnik! Bog je usmiljen tudi zate. Brez pokore se seveda ne odpusti noben greh. Spokorjenega grešnika pritisne Jezus na svoje božje Srce. Močno sta grešila tudi apostola Peter in Juda. Peter je zaupal, se skesal in zjokal. Jezus mu je odpustil. Zdaj je svetnik. Juda je obupal in se je pogubil.

Vrni se tudi ti k Jezusu s skesanim srcem. Če Jezus sam išče zgubljene ovce, ali je mogoče, da bi ne zadel na svojo ramo tiste ovce, ki njega išče? O, ko bi le tudi ti spoznal, s koliko skrb- ljivostjo te pričakuje.

Usmiljeno Srce Jezusovo, vate zaupam. Vem, da ljubiš grešnike, ki se skesano vračajo k tebi. Zato se zanesem, da bo prizaneseno tudi meni ubogemu grešniku.

Zakrament odpusčenja.

Da se zveličaš, ti je potrebna posvečujoča milost, ki vtisne duši pečat prijateljstva božjega. Z grehom si padel v nesrečo, da si zgubil otroštvo in prijateljstvo božje. V svoji dobrotljivosti ti je Jezus zapustil posebno sredstvo milosti, s katerim se rešiš nesreče greha: sveto spoved, zakrament svete pokore. Ta rešilna deska na raz-

burkanem morju našega življenja je zanesljivo sredstvo, s katerim se rešimo, če smo si z grehom razbili ladjo milosti, ki nas pelje v pristanišče zveličanja.

Zakrament sv. pokore je božja naprava, božje sodišče, ki je pri njem vsakdo rešen in oproščen, če se le resnično kesa in resno sklene poboljšanje. Take sodne ustanove nikjer drugod ni. Le božji Sodnik in Kristus Kralj nam je zapustil ta tolažbe polni zakrament. Premisli, kako čudovito je to sodišče, ki ga imenujemo **spoved**:

Greh napravi prepad med teboj in med Bogom; spoved ta prepad zopet zravna. Greh pokonča dušo, t. j. nadnaravno življenje milosti v duši; spoved jo zopet oživi. Greh te oropa vsega zasluženja in ti zapre rajska vrata; spoved ti vse to povrne in sicer brž, ko se skesaš in skleneš poboljšanje ter prejmeš odvezo mašnikovo. Ob njegovi besedi odveze je božja pravičnost pomirjena in kakor razorožena, pekel zaprt, nebesa pa odprta; božje usmiljenje te zopet objame; veselje, sreča in mir Sv. Duha napolnjuje tvojo dušo.

Samo ljubezen tvojega Srca, o Jezus, je mogla iznajti ta zakrament rešitve. Žal mi je iz dna srca, da sem doslej to zveličavno ustanovo tako malo cenil. Vse hočem popraviti. Prosim te tvoje pomoči, o Jezus.

Pri angelski mizi.

Ali se še spominjaš, kaj je storil evangelijski oče, ko se je vrnil njegov zgubljeni sin? Ves srečen mu je dal prinesiti novo obleko in mu napravil celo gostijo. Poglej, ta oče je podoba Zveličarja. V zakramentu pokore te je objel in ti je nadel dušno obleko milosti. Nato te pa vabi k oltarnemu obedu, kjer ti da za hrano svoje lastno presveto Telo v podobi kruha. Kajne, kako iznajdljiva je njegova ljubezen! In kako hrepeni, da pridemo k temu obedu. Tako velika je njegova želja, ko nas vabi, da obljublja zveličanje vsem, ki vredno prejemajo njegovo Rešnje Telo — odreka pa večno srečo tem, ki presveti angelski kruh zavračajo in prezirajo.

Ko bi le vsakdo uvidel, kako potreben je tega zakramenta! Kako slabotni smo v skušnjavah, kako vsestransko smo obdani od grešnih nevarnosti! Kje najdemo moč, da se moremo ustavljati? — V svetem obhajilu!

Pa se čutiš nevrednega, da bi se približal temu angelskemu kruhu... Če si nevreden, stori, da boš vreden in opravi poprej dobro spoved. V resnici tudi potem še nisi vreden, da bi prejel, božjega Odrešenika v svoje srce; toda On

variši so imeli v njem modrega svetovalca, ljubeznivega in živahnega prijatelja, postrežljivega gostitelja, kmetovalci pa večnega sodruga. V prostem času, ki ga pa ni imel kaj prida, so mu bile čebelice ljube tovarišice. Na vrtu pri čebelnjaku je iskal krepilnega odmora.



V priznanje za mnogovrstne za-sluge mu je bila naklonjena cerkvena odlika častnega kanonika.

Ko so pritisnila leta, tudi njemu niso bili prizaneseni nepričakovani krizi. Pa ni tožil. Kot dekan-zlatomašnik je vdano prijel za potno palico in se zadovoljil s skromnim koticom pri znancih in prijateljih, dokler se ni ustavil v sedanjem zavetišču, kjer je ohranil vkljub oslabelosti na očeh dobro voljo in hvaležnost za vse, kar mu je naklonila božja previdnost.

Ko bo stopil pred oltar kot bisseromašnik, da se zahvali Vsemogočnemu za vse bogate milosti dolgega mašniškega življenja, se bo gotovo spomnil predvsem svojih dobrih staroloških ovčic. Gotovo bi mu bilo v največje veselje, če bi mogel med njimi slaviti svoj izreden jubilej. V molitvah bodo pa vsi dobri, ki so bili izročeni njegovi skrbi, združeni ta dan z njim.

Tudi »Bogoljub« izreka odličnemu prijatelju iskreno voščilo in prošnjo do Boga, naj bi slavlencu dal doživeti še čase miru in da bi mu spolnil vse dobre in svete želje!

Trideset let je živel kot upokojenec župnik Janez Molj, starosta ljubljanske škofije, končno je tudi njega zmagala s koso strahovalka vseh zemljanov. Pokojni je bil rojak gorenjske cerkljanske župnije. Zagledal je luč sveta leta 1851. Mašnik je bil od l. 1877, dalje in služboval v Trzinu, v Rovtahu,

Smledniku, Beli peči, Stranjah in Sostrem. Kot upokojenec je še več let opravljal službo božjo v Trzinu. Umrli je 28. marca 1944 v Kamniku, kjer je bil pokopan ob navzočnosti treh duhovskih sobratov. Pogreba se je udeležilo mnogo vernikov. Naj dobremu rajnemu gospodu sveti večna luč!

Lajšati človeško bedo, tegobe bolestnikov, nadloge starih, onemoglih trpinov, to je med dobrimi deli najbolj obrajtana služba tudi med temi, ki te vrste dobrotelnosti ne tehtajo z božjo tehniko.

Vse drugače pa presojajo taka dobra dela krščansko živeči verniki, zlasti tisti, ki so si gnani od ljubezni božje izbrali dela usmiljenja za življenjski poklic in se leta in leta žrtvujejo za blagor bližnjega. Blagor jim, kajti prejeli bodo zvrhna mero in bogato poplačano pri pravičnem in dobrotljivem Očetu v nebesih, kar so dobrega storili. Kolikšna bo ta mera, še presoditi ne moremo, posebno če je Previdnost božja takim dobrotvornikom človeštva naklonila milost dolgotrajnega življenja.

K takim obdarjencem božjim prištevamo tudi č. s. Filipino Tamše, prednico v Zavetišču sv. Jožefa v Ljubljani, ki je 1. maja 1944 završila polstoletno dobo, odkar se je posvetila delu usmiljenja za blagor bližnjega. Po pravici in zasluženju se imenuje »mati ubožcev, bolnikov, betežnikov, neboljencev«, zadnja leta pa tudi »mati beguncev, pribežnikov, brezdomcev in starostnih, v službi Gospodovi onemoglih, brez pričakovane pokojnine živečih, od svojih vernikov ločenih duhovnikov«.

S posebnim božjim blagoslovom spremljana, je mogla podjetna, na Marijino pomoč in na podporo sv. Jožefa zaupajoča jubilančka — vsestransko razširiti, dopolniti in spopolniti bivšo hiralnico in sedanje obsežno zavetišče sv. Jožefa. Postaviti je dala krasno, prikladno in prostorno kapelo, ki sliči udobni cerkvi; dalje je oskrbela novo poslopje za moške betežnike, nov »Dom za upokojenca«, moderno pralnico. Pristava v Mestnem logu, ki je pred leti dvignila po njeni brigi v modernem slogu za gospodarstvo in gospodinjstvo, omogočuje s svojimi pridelki in z živinorejo vzdrževanje nege potrebnih starostnih in neboljelih oseb.

Božji Previdnosti se zahvaljujemo s slavljenko vred tudi mi za

sam to hoče, in sicer iz ljubezni do tebe. Sam je rekel: »Ako ne boste jedli mesa Sinu človekovega, ne boste imeli življenja (milosti) v sebi.«

Jezus te čaka. Pojdi in obišči ga zdaj pa zdaj ter obujaj ljubezen v srcu do njega, da boš bolj vreden, združiti se z njim v sv. obhajilu.

Slabo znamenje zanj, kdor nima hrepenenja po sv. obhajilu, po nebeški hrani.

Moj Jezus, zahvaljujem se ti za ta veliki in neprecenljivi dar, za najsvetejši zakrament. Zahvala naj bo odslej v tem, da te bom večkrat obiskal in pogosto prejemal v sv. obhajilu.

Kdor bo stanoviten...

Spokoril si se. Jezus je prišel in posvetil tvojo dušo. O, ko bi ti mogel videti svojo dušo, ko je bila v grehu. Kolika ostudnost na njej in zraven še pečat pogubljenja. A vse je zginilo. Ves paradiž gleda zdaj z dopadenjem nanjo. — Greha si se torej srečno rešil, glej, da te ponovno ne omreži. Očiščen si, a ne še zveličan. Za zveličanje ni dosti, da dobro začneš, marveč moraš v dobrem vztrajati do konca.

Ti veš, da si slab. Jezus sam dobro ve, da brez njega nič ne premoreš. Zato se pa zaupno in v presrčni molitvi obračaj k njemu za pomoč. Koliko jih je že bilo pred teboj v enakih težavah in okoliščinah, pa so postali sveti in svetniki, ker so živeli z Jezusom.

Kako so se rešili? Z molitvijo. Kdor lepo moli, lepo živi. Kdor prav moli, se gotovo zveliča, saj je zapisal sv. Alfonz Lig.: »Vsi zveličani so se zveličali po molitvi; in vsi pogubljeni so se pogubili, ker niso molili.«

Moj Jezus, daj mi dar dobre in goreče molitve!

Neizrabljen kapital

Trpljenje, ki je danes delež domalega vseh ljudi na zemlji, sprejeti v pravem duhu pokore, obrniti v lastno korist in v dobro bližnjemu, to se sicer pogosto priporoča, pa premalo uvažuje in bolj redko ostvarja. Trpljenje, ta bogata, od Boga ponudena »glavnica«, bi lahko donasala visoke obresti, pa leži dostikrat mrtva.

Človek, ki je z drav, more ob količakaj dobri volji in z božjo pomočjo vse prenesti, kar mu naprti božja Previdnost, zlasti če s pravim umevanjem izgovarja tretjo prošnjo v Očenašu: »Zgodi se tvoja volja, kakor v nebesih tako na zemlji!«

Večji revež je bolnik, ki ga v sedanjih dneh stiske, pomanjkanja, nadlog in strahu tare

še telesna tegoba in bolest. Trpljenje mu je le predolgo, postelja pretrda, osamljenost premučna, bodočnost na tehtnici; poleg tega ga morda razburja misel, da zaslužek odpada, da uboštvo narašča, da se njegovim domačim bliža nesreča itd.

V njegovo razburljivo stanje se ti, ki so zdravi in grenkobe hude bolezni še nikdar okušali niso, ne morejo prav zamisliti. Zato pa zahteva krščanska ljubezen od vseh, ki se vesele sreče čvrstega zdravja, da se v molitvah spominjajo včasih tudi bolnostnikov, da bodo mogli svoje križe z vdanostjo prenašati in jih obračati v zaščevanje božjemu Srcu Jezusovemu in za druge dobre namene.

Bolniki bi prenašali nelahko breme bolezni mnogo laže, če bi ga presojali v luči božje besede. Taka pomirljiva in tolažilna beseda je zapisana v knjigi Modrosti (III, 5-6): »Malo (časa) so skušani, ali veliko dobrega jim bo došlo, ker Bog jih poskuša in jih najde sebe vredne. Kakor zlato v peči jih poskuša (očisti) v trpljenju in kakor žgalni dar jih sprejme in ob svojem času se bo nanje ozrl.«

Nebeški Oče pošilja trpljenje z najboljšim namenom in z vso ljubeznijo, saj vemo, da »koogar Bog ljubi, tega tepe« (Preg 3, 12). Skrbimo le tudi mi, da bomo v ljubezni do Boga vsekdar vztrajali in napredovali.

Bolnik, ki Boga res ljubi, bo s tem dosegel, da se mu bo »vse na dobro obrnilo« (Prim: Rimlj 8, 28). Obrnil bo trpljenje, ki njega samega prečiščuje in pripravlja za večje plačilo, tudi drugim na korist, samo opozoriti ga je treba. Sam se bo — potolažen z Jezusovo obljubo: »Če hoče kdo priti za menoj, naj se odpove sam sebi in naj vzame svoj križ ter hodi za menoj« (Mt 16, 24 in 26) — v priložnosti, ki mu je dana z boleznijo, lahko udeležil tudi odličnega apostolskega dela: z darovanjem svojega bolezenskega stanja in vseh neprijetnosti za misijone med pogani bo storil neprecenljivo dobro delo.

Opozarjamo torej tudi letos vse bolnike na ta vzvišeni namen, ki naj zanj o binkoštnih darujejo vse svoje trpljenje.

Po neki novejši statistiki izdajajo v sovjetski Rusiji 581 časnikov in 369 raznih glasil. Z drugo besedo: vsak dan gre med tlačeno ljudstvo po prostranih ruskih pokrajinah 25 milijonov tiskanih časopisnih strani. To je dinamit, ki ugonablja vero in nravnost, ruši svetišča in ohranja množice v suženjstvu.

veliko pomoč iz nebes, da se je moglo vse to in zlasti kar je prišlo, na hvalo, prav v teh žalostnih letih na hvalo, pod njenim večjim vodstvom in z njeno močno voljo srečno izvršiti.

Naj dá dobri Bog še znanprej svoj bogati blagoslov! C.

Kot 29. žrtev izmed duhovnikov ljubljanske škofije je padel pod tolovajsko roko kaplan Kern Franc, ki je izvrševal dušnopastirsko službo v Hinjah pri Žužemberku vključno najtežjim okoliščinam. Šele lani je imel novo mašo prav v Hinjah, četudi je velesovski rojak. Blagega duhovnika so odpeljali komunisti že veliki teden iz srede osirotelih vernikov, ki so šli in prosili zanj, da bi ga rešili. Zagotovili so jim baje, da bodo gospoda pretepli, nato pa nazaj poslali. Morda so prvo izvršili, drugega pa ne. Dne 19. aprila je bil umorjen.

Tako sta postala mučenika za Kristusa in za vero zaporedoma dva hinjska kaplana: dobro leto poprej Henrik Novak, zdaj pa Kern Franc. In vzrok? Zato, ker sta z ljubeznijo in apostolsko srčnostjo izvrševala svoj vzvišeni poklic in po svoji vestni dolžnosti skrbela, da bi obvarovala ljudi pred najnesrečnejšo krivo vero, ki je v komunizmu.

Duhovnik po Srcu Jezusovem tolovajem seveda ni všeč, saj jim še kak Mikuž preseda in ga trpele, da ga izrabljajo za svoje prevratne namene.

Ob novi žrtvi bodo pa kljub temu zatrjevali, da duhovnikov ne preganjajo. Ali bodo hoteli utajiti tudi 29 duhovskih žrtev in smrt 4 bogoslovcev, ki teže njih vesti!

Pokojni Kern Fr. se je pridružil božjemu Odrešeniku v trpljenju in smrti, pa si je zaslužil tudi njegovo povelicanje.

Umrli je upokojeni župnik Janko Borštnar, star 64 let. Preden je zaradi bolehnosti stopil v pokoj, je vodil župnijo Hotedersko. Rajni je bil duhovnik mirnega in tihega značaja. Pokopan je bil 6. maja 1944 na pokopališču sv. Križa v Ljubljani. N. p. v m.!

V goriški nadškofiji so bili nastavljeni zadnji čas naslednji duhovniki: v Idriji kot župnik in dekan Janko Žagar; na njegovo mesto v Ledinah je prišel idrijski rojak Srečko Rejec; na Kojškem upravlja župnijo E. Ferjančič; za vikarja v Devinu je ime-

novan M. Filej; Podgoro pri Gorici upravlja J. Reščič; v Kal nad Kanalom je prišel kot žup. upr. Jožef Kušman. V Devinu je postal prodekan Vincencij Stante, Ivan Drašček pa prodekan v Komnu. Za vikarja v Šlovrencu v Brdih je prišel B. Godnič, za kaplana v Tolminu pa Vladimir Komar. Kot vikar v Ponikvah je bil imenovan Jožef Jusig.

Nedolžni žrtvi v spomin. Eno leto je preteklo 14. maja, odkar so komunisti v St. Vidu pri Stični ubili ondoto občinsko tajnico gđc. Marijo Urbančič. Zvečer so potrkali na okno njenega doma ter jo odpeljali. Njeno truplo so našli šele čez pet mesecev. Pokojna, ki je prelila svojo kri za svoj narod in njegovo vero, je bila pri vsej svoji cvetoči mladosti vzorno dekle. Prav zadnje tri dni pred smrtjo se je udeleževala križevih procesij z rožnim vencem v rokah in, ko so jo zvečer razbojniki odpeljali, je zaklicala obupani materi: »Zbogom, mama. Imam čisto vest, nikogar se ne bojim.« Njena plemenita duša je bila pripravljena. Žrtvovala je Bogu svoje mlado in nedolžno življenje zato, da vstane k novemu življenju njen narod, ki ga je tako ljubila. Naj uživa božji mir!

Kdor je versko izobražen, ve, kako se mu je zadržati v cerkvi in kakšno mora biti obredno vedenje posameznika. Po liturgičnih pravilih v škofijskih cerkvah sv. Reš. Telo ni shranjeno na velikem ali glavnem oltarju, ampak v tabernaklju stranskega oltarja. Nato je treba opozoriti zlasti izvenljublanske obiskovalce stolne cerkve, ki ob prihodu nevede bolj ali manj pravilno pripognejo koleno, obrnjeni proti glavnemu oltarju, kakor so navajeni po drugih cerkvah. — V ljubljanski stolnici je sv. R. Telo nasproti oltarja Marije Pomagaj.

Pri tej priložnosti pohvalno priznamo, da se večina maščilci in častilke Marijine zlasti izmed dijaštva lepo in pravilno poklonijo in počaste najprej Jezusa v tabernaklju, nato pa opravijo še svojo pobožnost pri Mariji Pomagaj. Ni pa prav in v redu, če se kdo nič ne zmeni za najsvetejši Zakrament, četudi spoštljivo in ponižno poklekne pri Marijnem oltarju.

Redki so, ki pri nas dožive 100 letno starost; še redkejši so taki, ki bi jim bilo še kaj navrženo. Sredi aprila je pa vendarle slavila tam v Rimskih Toplicah vdova Helena Škorjanc že drugič

Župnik

„Urban Ažbe“

(Zgraditelj Marijinega svetišča na Brezjah)

Na izraženo mi željo navajam tu njegove življenjske podatke, v kolikor so se dali izslediti v ljubljanskem škofijskem arhivu. Rojen je bil l. 1751. v Javorjah nad Škofjo Loko. Bogoslovje je študiral na univerzi v Innsbrucku in si pridobil doktorat bogoslovja. Vodilno vlogo na univerzi so imeli jezuiti. Sredi svojih študij pa je doživel razpust jezuitskega reda (1773). V mašnika je bil posvečen 27. oktobra 1775. Služboval je pet in pol leta v briksenski škofiji, kamor je spadal Innsbruck, glavno mesto Tirolske. Vrnivši se v domovino, je služboval v dušnem pastirstvu najprej v Velesovem, nato v Škofji Loki kot provizor vikariata in vikar. V novembru l. 1792. je postal župnik v Begunjah, od koder je l. 1796. prišel za župnika v Mošnje, kjer je ostal do l. 1819. Večji del časa Ažbetovega službovanja v Mošnjah so izpolnjevali vojni dogodki od prve francoske invazije na Kranjsko (1797) dalje do konca Napoleonovih vojn (1813). Leta 1800., kakor znano, je sezidal pri podružnici sv. Vida na Brezju Marijino kapelico, morda kot spominsko kapelico na začetek novega stoletja. L. 1819. je postal stolni kanonik v Ljubljani in je bil več let ravnatelj bogoslovnega študija in dekan ljubljanske dekanije. Umril je kot kanonik-senior 17. dec. 1827. (Primeri tudi knjigo: Pokorn Franc, Sematizem ljublj. nadškofije l. 1788, str. 124.)

Popravlil V članku »O nastanku podobe Marije Pomagaj na Brezjah« sta se vrinili dve tiskovni napaki, ki močno motita smisel. Na str. 91. v zadnji vrsti prvega odstavka je pravilno čitati »kar uči zgodovina«. V tretji vrsti tretjega odstavka pa je čitati namesto »slikarja« pravilno »slikanja«.

J. D.

Razlaga mašniš obredov in molitev

Berilo.

Po prošnji — zbirni molitvi in drugih prošnjah, ki jih mašnik navadno doda pod imenom »spominov« (svetnikov, ki se tudi tisti dan praznujejo), pride »berilo«, ki je skoro vedno odlomek pisem apostolov, včasih pa tudi iz kake druge svetopisemske knjige.

Prvotno Cerkev ni imela navade brati samo eno berilo; vendar pa ta navada sega že vsaj

tisoč let nazaj. Prva stoletja so najprej brali berilo iz stare zaveze, za njo so pa pridejali odlomek iz apostolskih spisov. Dandanes se pri maši bere samo eno berilo razen kvatrne dni in nekatere druge vsakdanje dni pomembnejših dob. Navada odlomke stare zaveze brati pred berilom je izginila, odkar so sestavili mašno knjigo, kakor jo rabimo dandanes, ki ima y sebi vse, kar pri maši bere duhovnik ali kar poje zbor, in se zato imenuje »popolna mašna knjiga« — missale plenarium.

Stara mašna knjiga ali »zakramentarij«, je imela samo prošnje (molitve), hvalospeve (prefacije) in stalni del (kanon). Za ostalo so imeli antifonarij, sv. pismo in evangelarij. Pri spremembi smo marsikaj zgubili. Saj je vsaka maša imela svoj posebni hvalospev; danes nam je teh bogoslužnih delov zelo majhno število.

Prav enako so ravnali z duhovniškimi molitvami, ker takrat brevirja še ni bilo. Treba je bilo imeti psalterij (knjigo psalmov), himnarij (knjigo cerkvenih slavonspevov), sv. pismo, pasional (popis življenja in smrti svetih mučencev) — iz njega so brali zapise o svetnikih — in homilarij (knjigo pridig) — iz njega so brali govore svetih očetov.

Prva adventna nedelja je še dolgo ohranila posebno pravico, da je pri maši imela dvojno berilo. Nazadnje so ji pustili tudi samo eno. Opravilo te nedelje so uredili zelo skrbno in zato je bolj kakor večina drugih opravil starodavne navade ohranilo. Tudi mu — dasi je sami semiduplex (na pol dvojno) — niso nikdar odkazali »skupnih spominov« (sufragijev; ta navada traja do sv. Treh kraljev. Skupni spomini ne segajo nazaj preko 11. stoletja!

¹ »Skupni spomini« se v brevirju in pri maši molijo vsem svetnikom na čast: »A cunctis«.

po svoji stoletnici — rojstni dan.

Ob tej izredni svečanosti so ji čestitali ne le bližnji sorodniki in znanci, marveč tudi zastopniki oblasti. — Kaj bi morali v take čestitke predvsem vplesti, ko vemo, da je tako visoka starost le sklop težav, tegob, betežnosti in križev vseh vrst? Navadno se pozablja, da je čas, da so leta, ki jih božja dobrotljivost človeku nakloni, velik dar božji; zakaj vsak dan, ki ga Bog navrže, ima človek še lepo priložnost, da si z dobrimi deli, zlasti z molitvijo — bogati svojo dušo in si veča zasluženje za nebesa. Za to milost mora biti star človek Bogu hvaležen — v tem smislu moramo častljivim starčkom in starkam, ki čakajo le smrti, čestitati tudi mi.

»Človek odpove Bogu svojo ljubezen in ne uboga kot n. pr. Adam in Eva. Takoj za tem človek odpove tudi ljubezen sočloveku in mori; zgled: Abel in Kajn. — Brez zveste ljubezni do Boga ni ljubezni do bližnjega. Kaj zato, če se naslavljajo s »tovariši«, ko pa vsakdo ve, da so imeli morda komaj minuto poprej v rokah strojnice, da bi se pobijali... Ljudje so si tes bratje le, če priznajo Boga za svojega Očeta in Jezusa za svojega starejšega brata...«

(»Kristus v naših bratih«.)

Ne bránimo se, če nam moškimi oponašajo ta in oni nered, take in take nerodnosti; enega nereda pa vendarle nimamo, da bi namreč v cerkvi silili na žensko stran.

Ali menite, da je kaj bolje v tem pogledu, odkar naš list »Bogoljub« graja razvado tistega dela med »pobožnim« ženstvom (v Ljubljani), ki tako tišči le v klopi, določene za moške?

Ljudska hranilnica v Ljubljani

zadruga z neomejenim jamstvom,
v lastni palači na Miklošičevi c. 6
(nasproti hotela „Union“)

*Sprejema hranilne
vloge v vsaki višini
in jih najugodnejše
obrestuje, daje po-
sojila na vknjižbo
in proti poroštvu.
Posojilnica je bila
ustanov. 1895. leta*



Odpustki za junij 1944

1. Četrtek, prvi v mesecu. Bl. Feliks. - P. o.: 1. čl. br. sv. R. T. v. br. c.; če te brez težave ne morejo obiskati, pa v žup. c.; 2. tem kakor 13. dan.

2. Petek, prvi v m. (kvatr.). Bl. Humilijana. - P. o. pod običajnimi pogoji vsem, ki se udeležijo javne pobožnosti n. č. sv. Srcu J. (Kdor to pobožnost sam zase opravlja, t. j. če prejme sv. zakr., obišče cerkev ali javno kapelo in kaj moli v zadoščenje sv. Srcu J., dobi p. o., če se ne more udeležiti javne pobožnosti.) 2. čl. br. sv. Srca J.; 3. čl. br. sv. R. T. kakor včeraj; 4. istim kakor 13. dan.

3. Sobota, prva v m. Bl. Andrej H. - P. o.: 1. vsem, ki prejmejo sv. z., opravilo kakšno nabožno vajo n. č. Brezmažni, da nekoliko zadoščujejo za razžaljenja in molijo p. n. sv. o.; 2. tem kakor 13. dan.

4. Nedelja, prva v mesecu. Sv. Trojica. - Čl. r. v. br. 3 p. o.: 1. če v br. c. molijo p. n. sv. o.; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v br. c. nekaj časa pobožno molijo pred izp. sv. R. T. - P. o. tudi tem kakor 13. dan. - Tretjer.: blagoslov s pop. o.

7. Sreda, prva v m. - P. o. pod nav. pogoji vsem, ki opravijo kakšno pobožnost n. č. sv. Jožefu.

8. Četrtek, Praznik sv. R. Telesa. - P. o.: 1. čl. br. sv. R. T., ta dan ali v osmini pod pogoji kakor 1. dan; 2. čl. br. za duše v v. 3. čl. br. sv. Družine; 4. vsem, ki prejmejo sv. z. in obiščejo cerkev, kjer je ustanovlj. r. v. br.; 5. tem kakor 13. dan. - Tretjer.: blagoslov s p. o. - Vsem, ki se udeležijo slovesnosti euharistične procesije v cerkvi ali zunaj nje, je dovoljen odp. 5 let, p. o. pa pod navadnimi pogoji.

11. Nedelja. Sv. Barnaba. - P. o. čl. družbe sv. Petra Kl., če molijo za razš. sv. vere in p. n. sv. o.

13. Torek. Sv. Anton Padov. - P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjer.: tudi v žup. c.; kjer ni redovne.

16. Petek, Praznik sv. Srca J. - P. o. vsem vernikom pod nav. pogoji, ki pobožno obiščejo cerkev (javno kapelo), kjer se obhaja praznik sv. S. J.; 2. čl. br. sv. Srca J., ta dan ali prih. nedeljo; 3. čl. apostolstva m.; 4. čl. br. N. Lj. G. v. br. c.; 5. čl. br. sv. R. T. kakor 1. dan; 6. tem kakor 13. dan. - Tretjer.: blagoslov s p. o.

17. Sobota. Sree Marijino. Bl. Pavel B. - P. o. kakor 13. dan.

20. Torek. Bl. Mihelina. - P. o. kakor 13. dan.

21. Sreda. Sv. Alojzij. - P. o. pod n. pogoji vsem, ki obiščejo oltar, kjer se ta praznik obhaja.

24. Sobota. Sv. Janez K. - P. o.: 1. čl. br. sv. R. T. kakor 1. dan; 2. tem, ki nosijo viš. škap.; 3. čl. br. brez. Srca Mar.; 4. čl. dr. treznosti; 5. tem kakor 13. dan.

25. Nedelja, zadnja v m. - P. o. tem, ki vsaj trikrat na teden skupno izmolijo r. v.

29. Četrtek. Praznik sv. Petra in Pavla. - P. o.: 1. čl. br. sv. R. T. kakor 1. dan; 2. čl. br. sv. Srca J. v. br. c.; spovednik more obisk cerkve spremeniti v kakšno drugo dobro delo; 3. tem, ki nosijo viš. šk.; 4. čl. br. za duše v v. ta dan ali v osmini; 5. čl. br. sv. Petra Kl. kakor 11. dan.

Odpustki za julij 1944

1. Sobota, prva v m. Sopraznik sv. Reš. Krvi. - P. o.: 1. vsem, ki prejmejo sv. z. in opravijo kakšno nab. vajo na č. Mariji brez., da nekoliko zadostijo za njej storjena razžal. in molijo p. n. sv. o.; 2. čl. družbe sv. Petra Kl. pod nav. pogoji.

2. Nedelja, prva v m. Mar. obiskovanje. - Čl. r. v. br. 3 p. o.: 1. če v br. c. molijo p. n. sv. o.; 2. če so pri mes. procesiji; 3. če nekaj časa pobožno molijo pred izpost. sv. R. T. - Dalje p. o.: 1. čl. br. S. J.; 2. tem, ki nosijo viš. škap.; 3. čl. r. v. br. v kateri koli c.; 4. čl. škap. br. karm. M. b. v. redovni c.; kjer te ni, pa v 2. c.

5. Sreda, prva v m. - P. o. vsem, ki opravijo kakšno nab. vajo n. č. sv. Jožefu, prejmejo sv. z. in molijo p. n. sv. o.

6. Četrtek, prvi v m. - P. o. članom br. sv. R. T. v. br. c.; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v žup. c.

7. Petek, prvi v m. - P. o.: 1. vsem, ki prejmejo sv. z. in se udeležijo javne pobožnosti n. č. sv. Srcu J. ter molijo p. n. sv. o.; 2. vsem, ki gredo k sv. o. in opravijo kakšno pobožnost v zadoščenje sv. S. J., obiščejo cerkev ter molijo p. n. sv. o. - Če se ne morejo udeležiti javne pobožnosti, kjer se opravlja; 3. čl. br. sv. S. J.; 4. čl. br. sv. R. T. kakor včeraj.

8. Sobota. Sv. Elizabeta Port. - P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjer.: tudi v 2. c., kjer ni redovne.

9. Nedelja. Sv. Nikolaj in tov. P. o.: 1. istim kakor 8. dan; 2. čl. apostolstva sv. C. in Met.

10. Ponedeljek. Sv. Veronika Jul. - P. o. kakor 8. dan.

13. Četrtek. Sv. Frančišek Solan. - P. o. kakor 8. dan.

14. Petek. Sv. Bonaventura. - P. o. kakor 8. dan.

16. Nedelja. Karmelska M. b. - P. o.: 1. v karmelskih cerkv. vsem vernikom, ki prejmejo sv. z., tolikokrat, kolikorkrat obiščejo cerkev in molijo p. n. sv. o. vselej vsaj šestkrat Očenaš, Zdrava M., Cast bodi. Kjer ni karm. cerkve, lahko obiščejo cerkev, kjer je ustanovljena škap. br. karm. M. b. (Odp. se lahko darujejo d. v. v.) 2. čl. škap. br. karm. M. b. kakor 2. dan (točka 4); 3. čl. br. sv. R. T. kakor 8. dan.

19. Sreda. Sv. Vincencij Pav. - V cerkvah in kapelah sv. Vinc. vsem vernikom o. o. kakor v nedeljo, 18. julija pod 1.

21. Petek. Bl. Angelina. - P. o. istim kakor 8. dan.

22. Sobota. Sv. Marija Magdalena. Sv. Lovrenc Brindiski. - P. o.: 1. čl. br.

sv. R. T. kakor 6. dan; 2. čl. br. Srca M.; 3. istim kakor 8. dan.

23. Torek. Sv. Jakob. - P. o. čl. družbe sv. Petra Kl., če molijo za razš. sv. vere in p. n. sv. o.

26. Sreda. Sv. Ana. - P. o.: 1. čl. škap. br. karm. Matere b. kakor 2. dan pod točko 4; 2. istim kakor 8. dan.

27. Četrtek. Bl. Marija Martinengo. - P. o. kakor 8. dan.

29. Sobota. Sv. Marta. - P. o. čl. br. sv. R. T. kakor 4. dan.

30. Nedelja, zad. v. m. - P. o. vsem, ki vsaj trikrat na teden oddolijo skupno r. v.

31. Ponedeljek. Sv. Ignacij Lojol. V jezuitskih cerkvah vsem vernikom p. o. kakor 16. dan pod točko 1. (Kjer je za te odp. določena prejšnja ali nasl. nedelja, se dobe odpustki na to nedeljo.)

Češčenje presv. Srca Jezusovega

Odpustki:

1. Kdor odmoli pred podobno sv. Srca J. »Oče naš«, »Zdrava Marija« in »Cast bodi« ter zdihne: »Sladko Sree J., daj, da te bom ljubil vedno bolj in bolj!« - dobi 500 dni odp., pop. odpustek pod običajnimi pogoji, če to vajo opravlja kateri koli mesec. (S. Paen. Ap., 10. III. 1933.)

2. Za praznik sv. Srca J.: P. o. vsem vernikom pod obič. pogoji, če s pobožnim srcem obiščejo cerkev, kjer se obhaja praznik sv. S. J.

3. Kdor se pobožno udeleži javne devetdnice n. č. sv. Srcu J. pred praznikom Srca J. (ali v drugem času), prejme vsak dan 10 let odp.; p. o. (pod navad. pogoji) pa, če se je udeležil te pobožnosti vsaj petkrat.

Ce to versko vajo opravi zasebno, prejme vsak dan 7 let odp.; p. o. (pod obič. pogoji) po dokončani devetdni. pa, ako se ni mogel udeleževati javne devetdnice. (S. Paen. Ap. 22. II. 1935.)

4. Odp. za pobožnost n. č. sv. Srcu ob prvih petkih glej zgoraj 2. dan junija.

Verniki, ki ob drugih petkih čez leto opravljajo kakšno pobožnost n. č. sv. Srcu J., dobe odp. 7 let (vsak petek). - (S. Paen. Ap. 1. VI. 1934.)

5. Kdor se udeležuje javne junjske pobožnosti n. č. sv. Srcu J., dobi vsak dan odp. 10 let; p. o. pod nav. pogoji pa, če je bil vsaj desetkrat pri tej pobožnosti.

Za tako zasebno pobožnost istega meseca je dovoljen odp. 7 let vsakikrat; p. o. pod obič. pogoji, če jo je izvrševal ves mesec in se ni mogel udeleževati javne pobožnosti. Kjer se ta pobožnost obhaja slovesno (s pridigo) ves mesec junij, je dovoljen zadnji dan p. odp. - tolikokrat, kolikorkrat obišče vernik, ki je bil vsaj desetkrat navzoč, pod pogoji kakor za porc. odpustek.

6. Verniki, ki neposredno pred praznikom sv. Srca J. pet petkov prejmejo sv. zakramente, prejmejo vselej p. o., če obiščejo cerkev (javno kapelo) in molijo p. n. sv. o.